

ADVENTHÍRŰK

A MAGYARORSZÁGI H.Ű. ADVENTHÍRŰK-GYŰLEKEZETI KÖZLÖNYE

TIZENHATODIK EVFOLYAM 2. SZ.

1939. ÁPRILIS—JUNIUS

Krisztus keresztjének ellenségei.

CARLYLE B. HAYNES.

„Mert sokan járnak másképpen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei.“ (Fil. 3, 18.)

Krisztus követői, akik Krisztus keresztjének ellenségei! Ezen néhány szóban rejlik a szöveg jelentősége. A „járnak“ kifejezés az Újtestamentomban általában azt jelenti, hogy keresztényi magaviseletről van szó. Ez a bibliaszöveg világosan ismerteti, hogy a filippibeli gyülekezetben, valamint az első keresztény gyülekezetekben máshol is, sokan voltak olyanok, akik keresztényeknek állították magukat, de eljárásuk azt mutatta, hogy valóban ellenségei voltak Krisztusnak, akihez tartozóknak vallották magukat.

Néveleg gyülekezeti tagok, de valóságban Krisztus ellenségei. Keresztényeknek tettetik magukat, azonban külső megjelenésük alatt és vallomásuk mögött valóban ellenségek: „Krisztus keresztjének ellenségei.“ Ez igen találó kifejezés. Krisztus kereszt-áldozata ábrázolja a kereszténység tulajdonképpeni lényegét. Így keletkezett azután, hogy a „Krisztus keresztje“ kifejezést abban az esetben használták, ha a keresztény vallásról, mint ilyenről volt szó. Sok olyan személy volt, akik a kereszténységet vallották ugyan, de ezen vallás igazi lényegével ellenkeztek.

Pál magyarázta, hogy neki régóta tudomása volt ezen állapotról. Tudta, hogy ily személyek voltak a gyülekezetben. Nem hallgatta el, hanem gyakran és ismételten beszélt arról, még

könnyek között is, ahogyan a bibliai szövegből kiténik. Ezen beszédei sem keménységet, sem haragot nem nyilvánítottak. Semmi fenyegető vádolás nem volt azokban, mert nem is volt szokása, hogy nyilvánosan bélyegezze őket. Érzéseiket sem akarta megsérteni, sem pedig gyalázásokkal elhalmozni őket. Vétük igen mély benyomást tett reá és ő látta az abban rejlő veszélyt. Tudta, hogy a végük „veszedelem“ lesz. (19. vers.) Azt is tudta, hogy a megjobbításukra szolgáló eszköz nem a szigorú dorgálás, hanem inkább az ő hibájukra könnyek között való rámutatás.

Ha az apostoli gyülekezetekben voltak „Krisztus keresztjének ellenségei“, akkor napjainkban is lehetnek ilyenek. E tekintetben nemcsak könyörtelen elítélésre vagyunk utasítva, hanem a Biblia is szól gonosz és csalárd emberi szívről. Int arra, hogy ne hagyjuk magunkat félrevezetni. Tudjuk, hogy még a tanítványok között is volt egy Júdás. És a Szentírásban két fontos példázat van, melyeket az Úr adott nekünk e dologra vonatkozólag: a búza közötti konkoly és a tengerbe vetett gyalom. (Máté 13, 24—30; 47—50.)

Bizonyára ezen példázatok által az Úr azt célozta, hogy sokan vannak, akik az Ő nevét vallják ugyan, de ismeretlenek Ő előtt. Ugyanazt hangoztatja a nagy ítéletnapról szóló jelentésében: „Nem minden, aki ezt mondja: Uram, Uram, megyen be a mennyeknek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják nekem ama napon: Uram,

Uram, nem a te nevedben prófétáltunk és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást tesztek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők" (Máté 7, 21—23.)

Egyik a hamis követőknek, illetve álkeresztényeknek vallomása. A másik Krisztus vallomása „a kereszt ellenségeire” vonatkozólag, kiknek azt mondja majd: „Sohasem ismertelek titeket.”

Szeretnénk néhány bizonyítékot felsorolni, amelyek segítségével látjuk, vajjon Krisztus keresztjének barátai vagy ellenségei vagyunk-e? A felhozott, teljesen világos okokon kívül van még néhány különös eset, amelyek segítségül szolgálhatnak nekünk ezen fontos kérdésben.

1. A gyülekezetnek azon tagjai, kik nincsenek „újonnan születve”: a Krisztus keresztjének ellenségei. Ez semmi további bizonyítékot nem követel. „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen”. Az emberek természettől fogva „holtak az ő vétkeik és bűneik miatt”. Akik nem „váltak el az ő elméjüknek megújulása által”, azok a „haragnak fia”. Csak két ország van ezen a világon: a világosság országa és a sötétség országa. Azok, akik nem alattvalói az egyik országnak, alattvalói a másiknak. Akik újonnan születés által nem mentek át a sötétség országából „az ő szerelmes Fiának országába”, azok még az Isten és az ember ellenségének alattvalói.

Isten felállította országát, melybe a jellemnek, a nézetnek és az érzéseknek alakulása által jutunk. Ez a legjelentékenyebb és a legalaposabb átváltozás, amelyen a szívnek és a léleknek valaha át kell mennie. A Bibliában ez, mint „élet a halálból” és mint „új teremtés” van említve. Az állítólagos keresztények hidegségének és lágymelegségének oka a megtérés módjáról való alacsony és hiányos felfogásokban keresendő. Vannak a gyülekezetben, kiknek nincs helyes fogalmuk azon nagy változásról, amely végbemegy, ha a szív átalakul. Hiányzik a bibliai ismeret.

Ezek komolyságról beszélnek inkább, mint újjászületésről. Beszélnek, hogy megfontoltnak kell lenni, ahelyett, hogy megtértenek kellene lenni. Van homályos fogalmuk a külső átalakulásról, ellenben a Biblia arról úgy szól, hogy a halálból az életre kell átjönni.

Sokaknak a gyülekezethez való csatlakozás csak annyi, hogy szakítanak néhány nyilvános

bűnnel. Ugy vélekednek, hogy a bűn durva főmáiról szükséges lemondani és nagyobb komolyságnak átadni magukat. Azonban semmit sem tudnak azon hatalmas átalakító változásról, melyet a Biblia, mint igazi megtérést tüntet fel. Ennek következtében nem is tehetnek tapasztalót. Nem ismerik a keresztények számára szükséges újjászületést. Kevés, vagy éppen semmi lelkiismeret-mardosást sem éreznek a bűn felett. Az új szív, új élet, új átalakulás, új reménysek, új örömök és a törekvés új céljai — mindezen dolgok idegenek előttük.

Sok gyülekezeti tag azzal foglalkozik, hogy miként egyeztethetné össze az ő vallásával az, hogy továbbra is a világgal tartson. Akarnak kereszténység formáságaihoz ragaszkodni, ugyanakkor szeretnének a világhoz is tartozni. Szándékuk az, hogy oly keveset imádkozzanak, amin csak lehetséges és oly vidámak, oly moderne akarnak lenni a világban, amennyire csak ez megengedhetik. Istent vallva és a világ útján követve, azon fáradoznak, hogy világosságot és sötétséget, lelkiességet és világiasságot egyesítsenek.

Az ilyen nézetnek befolyása kihat az egész gyülekezetre és elpusztítja annak életét, ahhoz ragaszkodik. Kereszténységről szó sem lehet ott, ahol nincs megtérés. Aki személyes tapasztalatból nem tudja, mit akar mondani a emberek Megváltója az újjászületéssel, azok jövőre való reményt fővényre építik.

2. Akik életükben bármely tudatos bűnnek hódolnak, szintén Krisztus keresztjének ellenségei. Nem általános erkölcsi romlottság volt az, amely Ákán és Júdás jellemét irányította, hanem inkább egyetlen bűnnek való hódolás. Az ember, aki arra törekszik, hogy kárt okozzon az gonosz. Az, aki egy ellenségnek segít és támogatja, — legyen az a legcsekélyebb dolog — áruló. Nem nagy vállalkozásokban ismerhet meg a jellem legjobban. „Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram.”

Világos, hogy az a gyülekezeti tag, aki szándékosan valamely tudatos bűnnek átadja magát az Krisztus ellensége. Az ilyen bizonyítja, hogy a Mindenható tekintélyét megveti, aki iránt engedelmességet állítja magát.

Az nem attól függ, miben áll ez a bűn. Nem is ugyanazon bűnről van szó mindenkinél. A lehet következő fajtájú: könnyelműség, léhaság, büszkeség, irigység, gyanakvás, gonoszság, ragalmazás, fősvénység; bosszúállásra való elh

tározás valamely igazságtalanságért, vagy leki-
csinylésért; veszekedés vagy vita rendezése; vo-
nakodás a bocsánatkérésről; kártérítés megtaga-
dása; rossz szokáshoz való ragaszkodás; érzéki-
ség és kicsapongás, tisztátalan képzeletek; ál-
landó törekvés világi dicsőség után; a gazdag-
ság utáni kívánság, amely soha meg nem szűnik
és soha ki nem elégíthető; Isten rendelései felett
való zúgolódás; az irigy érzések, önzés stb.

A kereszténység Isten ellenségének tekinti
azt, aki nem hagy fel mindazzal, ami bűn.

3. Akik kétes útra lépnek anélkül, hogy
igyekeznének kikutatni, vajjon helyes úton jár-
nak-e: ugyancsak Krisztus keresztjének ellen-
ségei. A becsületes és őszinte keresztény szíve-
sen hagyja magát figyelmeztetni minden hibá-
jára. Az ilyet a dorgálás nem riasztja vissza, ha-
nem komolyan és ima közben igyekszik Isten
akarát megismerni. A kereszténység leglénye-
gesebb alapfeltételeinek egyike, hogy az ember,
mint kis gyermek, jöjjön Jézushoz és legyen haj-
landó lábainál ülni.

Van oly gyülekezeti tag, aki haragszik test-
véreire, mivel megkísérelték őt meggyőzni eljá-
rásában gyakorolt hibájáról; vagy a prédiká-
torra, aki intette őt a veszélyre. Vonakodik hal-
lani fogvatkozásairól, sőt még a gyülekezetet
sem látogatja, ha ilyenféle kérdéseket fejte-
getnek.

Van olyan gyülekezeti tag, aki rájön arra,
hogy a gyülekezet nyilvános véleménye ellene
van az általa elkövetett különös vétkeknek. Ő
azonban nem akar ezen dolgokról beszélni, sem
olvasni, sem imádkozni és el van határozva, hogy

a nyilvános véleménnyel és a Bibliával da-
colni fog.

Van olyan gyülekezeti tag, aki sem nem
imádkozik, sem nem törekszik arra, hogy meg-
tudja, vajjon eljárás módja helyes-e Isten előtt,
vagy sem.

Mindazok, kik úgy vélekednek, amint a fel-
sorolt példák mutatják: Krisztus keresztjének
ellenségei. A világ fiai saját útjaikon haladnak.
Nem hagyják magukat inteni. Nem fognak ma-
gukba szállni, hogy kutassák, vajjon eljárásuk
tetszik-e Istennek. Ingerültek és általában érzé-
kenyek, ha Isten az ő hírnökei, vagy Lelke által
belenyúl cselekedetükbe, vagy üzérkedésükbe és
eljárásukért számadásra vonja őket. Ha a gyü-
lekezet tagjai ugyanazt teszik, azzal elárulják,
hogy ugyanazon lélek van bennük és sohasem
mentek át újjászületésen.

Tehát ha olyan életet folytattok, amelyet
lelkiismeretetek nem hagy jóvá, amely hittestvé-
reiteknek okot szolgáltat arra, hogy titeket dor-
gáljanak, mivel megállapítják, hogy eljárástok
nem helyes és amelyet még a Biblia is kárhoz-
tat és mindezek dacára mégsem fáradoztok meg-
vizsgálni, vajjon cselekedeteitek helyesek-e vagy
helytelenek, hanem napról-napra és évről-évre
tovább haladtok a megkezdett úton, akkor ezzel
világosan kifejezésre juttatjátok, hogy egyálta-
lában nem ismeritek Krisztus evangéliumát. Az
igazi kereszténynek állandó viselkedése Krisz-
tussal szemben Pál apostol azon szavai által van
ismertetve, melyeket megtérése alkalmával
Krisztushoz intézett: „Mit akarsz Uram, hogy
cselekedjem?”

Áldásos tapasztalatok és anyagi segítségek a magyarországi adventi mű javára.

Tudjuk, hogy amit hittel hiszünk, az meg-
lesz. Pár év előtt nehézségek miatt megalázott
minket az Úr. Fájdalmas idöket éltünk át. De a
hűségesek tudták, hogy az Úr nem fordul el kö-
nyörgő gyermekeitől és népe nyomorúságán szá-
nakozva, megsegíti az alázatosakat.

Soha annyit nem imádkozott, böjtölt a ma-
gyar hívő sereg, mint az utóbbi három esztendő
alatt. És az Úr kegyelmesen felénk fordította
áldott orcáját, mert megsegítette küzdő népét.

Jól esett hallanunk kedves Michnay László

testvérünk szájából azon beszámoló beszédet,
melyben elmondta a Divízió Bizottságban tett
tapasztalatait. Ez év március 4-én szombaton
délelőtt, délután és este, három egymást követő
előadásban, röviden ismertette útjának tanulsá-
gos részleteit, idegen népek életét, távoli test-
véreink hűségét a divíziói atyafiak elismerését
és végül hazantazását.

A kápolna 500 embert befogadó nagysága
kicsinek bizonyult, mert annyian jöttek össze
testvérek és barátok a ritka tapasztalatok

meghallgatására. Mindenki boldog volt, hogy hallani fogja a beszámolót, de senki sem sejtette, hogy ennyi örömben lesz része.

Alkalmunk van vázlatban közölni kedves Michnay testvér beszédeit, hogy mindenki legalább kivonatosan a főbb pontokban értesüljön és így örömben részesüljön.

Közös ének és imádság után így kezdte el: „Az elmúlt hetekben valóban nagy kegyelemben lehetett részem, hogy Egyiptom fővárosában, Kairóban a Divízió Bizottság ülésén résztvehettem. Dávid tapasztalata lett az én tapasztalatom. A 113. Zsoltár szavai mentek az én életemben valóban teljesedésbe. Ha elgondolom, hogy még csak két évtizeddel ezelőtt is a pusztulás útján jártam, porban és sárban, mint halálra érett bűnös, akin semmilyen emberi hatalom sem segíthetett már, akkor hajolt le hozzám az Úr és mint egy útszéli sebesült vándort: felemelt, megtisztított, elhívott, hogy aki addig a világnak és az ördögnek szolgáltam, ezután le-

Szfinksz. Mögötte óriási piramis. Előtte kisebb lehordott piramis belseje.

gyek az Ő szolgája. Mély hálával telik meg szívem Isten iránt és kegyelméért. És ezt a sokat megtette azzal, hogy reámbízta a munkát és elhívott, hogy most népének képviselője legyek a Divízióban, hol 25 nyelv képviselői voltak jelen. Megható volt az, midőn az első szombaton János ev. 3, 16. versét 25 nyelven olvasták a Bibliából.

A világon *ma már 754 nyelven hirdetjük Isten Igéjét*. Mindnyájan egy család, egy iskolában ugyanazon egy leckét tanuljuk. Ez a szombatskola az adventi nép teológiája. Megkapó volt hallani és látni, hogy voltak olyanok közöttünk, kik már 45 éve állanak az adventi mozgalomban, mint Isten szolgálói. Ott volt *Olster* testvérünk is feleségével, kinek már a dédnagyapja is adventista volt és a General Konferenciának legelső elnöke.

Az ott megjelent 25 nyelven beszélő testvéreink mind-mind küldik legszívélyesebb és szeretetteljes üdvözlőlevelüket. Külön üdvözlőleveliket *Rudi* atyafi, a Divízió vezetője. *Minck* és *Schildhauer* testvérek is üdvözlőlevelüket küldik.

Volt egy szomorú eset is. Amerikából elindult egyik unióelőjáró testvérünk, hogy résztvegyen velünk a tanácskozáson, s azután *Ochs* testvérünkkel együtt Magyarországra is el kellett volna jönnie. *Häckmann* atyafi azonban az úton rosszul lett. Palesztinában kórházba szállították és rövid szenvedés után, de nagy kínok között meghalt. Valóban, Istennek erre a hűségese munkására ráillik az, amit az Úr mond: „Boldog az a szolga, kit az Ő Ura munkában talál.” Mily rövid is egy ember élete. Milyen váratlanul is jöhet a halál... Jó, ha mindig készen állunk.

Utazás Olaszországon át. Első állomás, ahol megpihentem: *Róma*. A Bibliából tudjuk, hogy itt járt Pál apostol. Korán elterjedt a kereszténység. Hitük erős volt. (Róm. 1, 8.) Ez a város tele van évezredek emlékeivel. Láttam a *Colosseumot*, hol százával pusztultak el a keresztény vértanúk. Ma is impozáns épület, kb. 35 méter magas. Láttam *katakombákat 20 km. hosszúságban a föld alatt*. Láttam azt is, anint 8-12 éves gyermekek foglyokkal gyakorlatoztak, lőttek. Tanulhatunk a világtól, hogy nekünk az égi országért mit kell tenni. Vajon mi dolgozunk-e a mi országunkért? Ők pusztuló világért áldoznak mindent: vagyont, pénzt, életet.

Utána megnéztem *Nápoly* mellett a *Vezuv* tűzhányó tövében *Pompei* romjait. Krisztus után 79-ben pusztult el a város. Ha valaki fogalmat

Pékműhely és örlőhelyek Pompeiben.

akar magának alkotni arról, hogy Isten ítéle te elől senki el nem menekülhet, az nézze meg Pompei romjait. (1. Thess. 5, 3.) Pompei kb. 40.000 lakosú, előkelő, gazdag város volt. Kereskedők, bankárok és mágnások városa. Pénz bősége, gondtalan élet irtózatos bűnökbe sodorta. (Ezékiel 16, 19.) Pompei az örömök városa volt. Gyönyörű házai némelyikében még ma is látható a díszes festmények és a nagyszerű berendezések páratlansága. Azonban nem mentette meg sem gazdagságuk, sem előkelő voltuk. Ugy, ahogy voltak: mind ottvesztek. Sohasem értettem meg annyira az Úr Jézus szavait (Máté 24, 37—39.), mint ekkor. Ott is, minden élet a rendes mederben folyt, mikor nagy hirtelen jött a világ pusztulása. Így volt Pompei életében is!

Láttam pék-műhelyt: 43 kenyér volt a kemencében és benne égett; egy rabszolgát, kit az ura vásárolni küldött: futó helyzetben a pénz kezeiben volt. Kereskedésben: mérleg, pénz az asztalon és kasszában. Láttam ott a házban családapát és anyát 5 gyermekével. Az apa hatalmas csákánnyal falat bontott, de késő volt. Láttam előkelő gazdagok házeit és vasveretű ládáikban milliokat érő ékszereket és pénzeket. Egy helyen csak arany pengőt 2 millió értékűt találtak. De az Úr elhatározta a pusztulást és semmiképpen sem menekedhettek meg. Valóban, ha az Evangéliumot nem hirdetné senki, a kövek, a romok beszélnének és hirdetnék azt, hogy az Úr türelmének is van határa. Milyen jó az, hogy mi, adventisták tudjuk azt, hogy az ítélet órájában élünk! Így legalább meggondoljuk cselekedeteinket. Ítéletórát élünk. Jó, ha megvizsgáljuk életünket!

Azután *Afrikába* hajón tettem meg az utat. *Alexandriában* kötöttünk ki. Minden nyelvű ember él ottan. Magyar is van vagy 40 család.

Beszéltem néhány¹ és bizonyosságot tettem előttük. Innen *Kairóba*, Egyiptom fővárosába mentem, hol a Divízió Bizottság ülést tartott. Jártam *Matariálan*, hol valamikor József lakott. Jártam a *Czósen* földjén. Láttam azt a hatalmas obeliszkét, mely még Mózes idejéből való: 30 méter magas 1 darab kőből.

Lelki órák Kairóban. Isten kegyelméből elkezdtük az Ő szent művének dolgait tárgyalni. Szerettem volna, ha hallottatok volna azt a sok jó jelentést, amit az egyes unióvezetők leadtak. Őrvendetes a haladás a pogány misszióterületeken. Az arabok között a munka rendkívül nehéz, mert a mohamedánok nem bálványimádók, de viszont nincsen büntudatuk. Szerintük nincsen bűn s így nem tudják megérteni a Megváltó halálát óérettük. Azonban vannak közöttük igen hűséges tagok, akik ha egyszer megértik az üzenetet, akkor teljes hűséggel szolgálják az Urat. Például: *Farag* atyafi közönséges vasúti munkás volt. Ott rendkívül keveset keresnek a bensülött munkások. Aki nehéz építőmunkát végez, legfeljebb naponta 5 piasztert kereshet, ami 1 pengő 50 fillérnek felel meg. Havonta tehát kb. 45 pengőt kereshet. Ennek az arabnak 6 gyermeke volt, a hetediket várták. Mikor megismerte az igazságot és elhatározta, hogy követni fogja az Urat, a felesége nagyon megijedt. Tudta, hogy a szombat miatt el fogják férjét bocsátani. Ekkor neki kivételesen havi 600 piasztter volt a fizetése. De ő az Urat választotta. *Farag* testvérünk az angol üzletvezetőséghez írásban benyújtotta, hogy lemond állásáról. Az igazgató hívatta, hogy miért teszi ezt? Ekkor ott bizonyosságot tett. Végül is irodába helyezték át, hol most 1800 piaszttert, közel havi 450.— P fizetést kap. Felesége is megtért. 9 gyermekük van.

Érdekes a gyermekek neve: *Mindegyiknek*

A *Farag*-család 9 gyermeke és a munkás egy idegen gyermekkel. Jobb szélén: *Sefik*.

van jelentése! Leányok: 1. *Nargiza*: Nárcisz (13 éves), 2. *Aziza*: Drága (13 éves), 3. *Gamila*: Szép (22 éves), 4. *Budur*: Teljes hold (11 éves), 5. *Latifa*: Kedves (7 éves). Fiúk: *Sefik*: Barát-ságos (23 éves, tanár), 2. *Wadija*: Alázatos (17 éves, ifjúsági vezető), 3. *Szelim*: Tökéletes (9 éves), 4. *Zeher*: Virágbimbó (4 éves). Jó lenne ha az ifjúság felvonná velük levelezés útján a kapcsolatot. (Természetesen csak angolul!)

Sprogis testvér jelentése. A Tanganyika-Unió előljárója a legszívélyesebben üdvözlö a magyar testvéreket. Volt itt 5—6 évvel ezelőtt és 1940-ben újra eljön. Nagy ébredésről számolt be a távoli területen. Tanganyika kb. ötször akkora, mint a mai Magyarország. 3 millió lakossal. Keresztségi oktatás alatt 2500-an állanak. Ez évben 1000 tagot keresztelnek. Már több, mint két éve tanulnak. 16 fehér és 90 néger bibliamunkás van. Igen érdekes tapasztalatokat hallottunk. Két törzsfőnök is adventista: *Rubéni* és *Joéli*.

Az egyik pogány törzsfőnök nehéz kérdésben gyűlést hívott össze. El kellett mennie a két adventistának is. A tanácskozásnál semmi kivezető utat nem találtak. Ekkor felállott *Joéli* és bizonysgot tett Krisztus felől: a szeretetről. Felszólította az összes törzsfőnököket, hogy álljanak fel, mert bölcsességet akar kérni Krisztustól. Imádkozott. Utána a törzsfőnök így szólt: „*Joéli*, ha tudsz egy utat, vezessél!” Ennek a nagygyűlésnek a vége az lett, hogy két másik törzsfőnök is elfogadta az igazságot.

A néger törzsfőnök keresztsége. Az egyik törzsfőnök 13 évvel ezelőtt már hallotta, hogy a keresztség meghalás és feltámadás. Látott sokakat alámerítkezni. Mégis félelemmel és remegéssel határozta el magát most *Joéli* bizonysg-tétele után a keresztségre. Így gondolkodott: „Én nem támadok fel, mivel rosszabb vagyok, mint a többiek!” T. i. azt hitte, hogy mindenki meghal a víz alatt és azután feltámad hirtelen. Most attól félt, hogy nem fog feltámadni.

Ugyancsak ott történt, hogy egy rabszolga-kereskedő nem tudott egy négert senkinek eladni. Mindenünnen megszökött. Ezt minden vevőnek elmondotta a kereskedő. Aki ránézett a négerre, látta, hogy semmi jót nem várhat. Telve volt gyűlölettel a fehérek iránt. Egyszer fehér testvérünk megvette ezt az embert. Mikor kifizette az árát, így szólt hozzá: „Menj el! Most már szabad vagy.” Nem! — mondotta — mától kezdve

a te szolgád leszek. A néger lelke megérezte azt, hogy ebben a fehér emberben van Krisztus szeretetéből.

Perzsia. Tízszor akkora, mint Magyarország. Hatalmas hegyek, veszélyes utak kereszteznek. *Rudy* atyafi elbeszélte azt, hogy milyen útjuk volt, mikor onnan idejöttek. A hegyen elakadt a hóban. Lént a pusztában, eső után, tenger fogta őket körül. *Rudy* atyafi páncélos vonattal jött. Gyakori, hogy a páncélos vonatot is felrobbantják a lázadók.

A sok ezerféle benyomás között rámnézve az volt a legnagyobb hatással, hogy Divízióink ülésén jó jelentéseket hallottam az Úr művéről. Meg kell említenem, hogy nemcsak lelki áldásokkal megrakodva tértem haza, de teli kezekkel is. Isten megáldotta az Uniókat. 89.000 P támogatáson felül még 40.000 P külön segílyt is megszavaztak testvéreink. Nagy örömeinkre szolgálta a jó jelentés, amit Magyarországról vihettem. Mióta a Magyar Unió fennáll, ilyen jó jelentést még nem hallottak a vezető testvérek, mint most. 297 lelket vehettünk fel és 103.000 P tized folyt be. Az *osztálymunka* is fellendült. Örültek az atyfiak, hogy megindult az ú. n. laikus-mozgalom Magyarországon is. Kiadóhivatalkunk is elismerést vívott ki, mivel úgy az Unió, mint a Kiadó csak az utóbbi két év alatt nem zárt egyetlen fillér veszteséggel sem. A könyvevanévlista munka is nagyszerűen halad. Reméliük, hogy még ezen a téren különös áldásban lesz részünk. Mindezt az Úr tette. Dicséretessék az Ő neve érette. Boldogok vagyunk, hogy a Magyar Unió régi jó hírneve kezd életrekapni.

Rudy atyafi, Divízióink vezetője, szép bizonysgot tett a mű haladásáról és népünk hűségéről. Így volt lehetséges, hogy még a szokásos pótlékon felül 40.000 pengőt kaptunk. Ezért Istenünk iránt fejezzük ki hálánkat naponta.

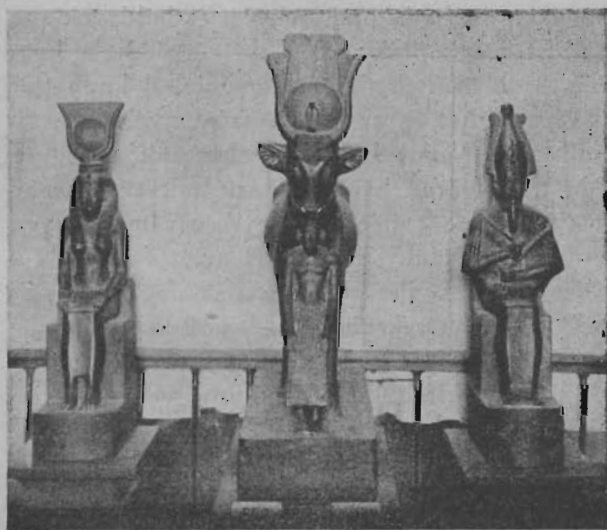
Egyiptom életéről. Ha van valami, amelyről érdemes beszélni, úgy Egyiptom az. Isten ísége telve van ez országról szóló jóvendölésekkel. A beteljesedett jóvendölések pedig ísazolják, hogy mindent előre megmondott az Isten. *Itt a benszüllöttek élete a lehető legegyszerűbb.* Bútorról semmi fogalmuk nincs. Edényük is kevésből áll. Egész éven át nem esik eső. A Nilus áradása termékenyít. Az országot csatornahálózat borítja. Ahol nincs öntözés, ott semmi sem terem Homoktenger az egész. Átéltünk egy kisebb *Számumot* is.

A piramisok. A királyok temetkezési helve. Mene, Kufu és Kafea, három nagy piramis. Az

első a legnagyobb és 3700 éves. 150 méter magas és 200 méter négyzetalapon áll. Két és fél millió darab terméskő halmaza. Anyagát 10 éven át százezer rabszolga hordotta össze 1000 kilométer távolságból. Bensejében is voltam. A király sírkamrája 80 méter magasan van. A királyné sírhelye 20 m.-rel alacsonyabban fekszik. Halottaikat balzsamozták. Hittek a lélek további életében. A szfinksz egyetlen kőből van faragva 10 méter magas és ugyanolyan hosszú. Oroszlántest emberfejjel.

Vallásuk. Napisten kultusz. Szent állatjuk a bika volt. 25 évig szolgált, s azután vízbe fojtották, bebalzsamozták és márvány koporsóba tették. 25 ilyen sírhelyet találtam Sakkarában. Hajdan első fővárosa Memfisz. Milyen kis hitvány falu. Ami hirdeti régi dicsőségét, azok a kövek, a romok. Láttam óriási régi szobrokat alabástromból. Emelet magas Ramszesz szobrot. Gyönyörű oszlopos templomaik helyét, hol áldozati állatokat mutattak be.

Kairói múzeumban. Csak 2 órát tartózkodhattam bent. 4000 éves emlékek vonultak fel előttem. Kő-kés és kő-sarló fába foglalva. Köteleket láttam, melyek még ma is jó állapotban vannak, ma sem csinálnak jobbat. Láttam leveleket kőre írva. Eszembe jutott Jel. 2,17. v.-se. Ott láttam Tutankáment. A király 5 arany kocsija, trónszéke elefántcsontból. 600 különféle alabástrom szobrot, mind őt ábrázolja Gyönyörű vázák és illattartók. Láttam a szarkofágot is: 6 egymásba illő koporsóját. Az utolsó 550 kiló, színaranyból van. Amíg ott nézegettem Tutankámen kincseit, meggyőződtem arról, hogy semmi sem új a nap alatt. A divatot pontosan 4000 évvel eze-

Istenek. Középen a Szent Bika — a Napisten kifejezője.

lött is úgy követték a nők, mint ma. A mostani női frizura, nem új találmány, hanem régi keleti. A sakk tábla és kalaptartó dobozok ugyanolyanok mint ma. Kenő és sminkelő szerszámokat, szandálokat látunk tökéletesen a mai formában. Szemöldök festő szerszámokat, gyűrűket és karpereceket. Tükrök bronzból készültek. Meg erősödik az ember, hogy az Isten Igéje, még ebben is pontosan igazat mond. (Préd. 1, 9. 10. v.)

Haza felé. Megérkeztem febr. 16-án, csütörtökön Athénben. Ott jártam, ahol Pál apostol is prédikált. (Apcs. 17, 16.) Ma az Areopagus üres tér, fent a dombtetőn. Itt ítélték el Sokrates is, hogy mérget igyék. Innen látni az athéni **Agorát**, hol a politikai szónoklatokat tartották. Szemben állott az **Akropolis**. Jelentése: Magas város. Ez szent helye volt az athenieknek. Itt több, mint 1000 szobor volt. Ma is sok eredeti látható ott a helyszíni múzeumban.

Ha volt valahol istenség, hát itt volt bőven. Volt istene a tudományoknak: **Eskuláp** a gyógytudományé, **Vénus** a női szépség istene, **Apolló** a férfi szépségé. **Mars** a háború Istene, **Bacchus** a kicsapongás és a bor istene, **Diana** a vadászaté. Még a tolvajoknak is volt istenük: **Merkúr**. **Jupiter** volt az istenek istene, vagyis a legfőbb isten. Temploma 90 méter hosszú, 45 méter széles, dem ár kevés látható belőle. Pál apostol a sok istenség között itt talált egy oltárt: az **Ismeretlen Istennek** oltárát. Láttuk az oltár helyét.

Felszentelés Athénben. Voltunk itt a gyülekezetben. Köszöntöttem a testvéreket a Ti nyetekben is. Felszenteltük görög területen az első odaváló prédikátort. Az ottani testvérek minden magyart üdvözölnek. A háborús feszültség alkalmából is imádkoztak érettünk. Kértek, hogy ti is imádkozzatok érettünk. Mintegy 50 tag van. Egész Görögországban mintegy 160 testvér.

Ezután 2 nap és 2 éjjel Görögországon, Macedónián, Szerbián keresztül hazaérkeztem kedves családom, testvéreim és munkatársaim közé.

Az előadás folvamán többször szakadt fel imádságos, hájálkodó csodálkozás a szívekből, mert mindenki érezte, hogy amíg Urunk Istenünké egvedül a dicsőség, úgy viszont megáldja a munkában az Ő alázatos, hűséges és buzgó szolgálóit.

Legyen a kedves Michnay testvér elmondott tapasztalata minden tag és barátkozó életére iötékony eső, mely az üdvösségre neveli lelkünk Krisztust váró virágát.

Veszelszky Gyula.

Felvidéki gyülekezetek.

Néhány hónap telt el már. Azóta többször meglátogattam felvidéki kedves testvéreinket. Most az Adventhírnök útján beszámolok ottan szerzett tapasztalataimról.

Jöttek a hívások. Írtak Pelsőcről, Kassáról, Ungvárról, Munkácsról és a többi városokból. A levelek elárulták, hogy boldogan várnak. Erről később személyesen is meggyőződtem, mikor nagy szeretettel és örömmel fogadtak mindenütt. Ami azonban szomorúan hatott rám, az volt, hogy Kassán kívül sehol sem volt gyülekezeti helyiség. Még ott is, ahol 26 tag van, csak a testvérek lakószobájában gyűlnek össze szombaton. A kassai gyülekezeti helyiséget pedig olyan állapotban találtam, hogy kb. 1000 pengőt kellett ráköltetni, hogy imaház legyen és hogy abban a szép nagy városban előadásokat tartassunk.

Leírom az egész körutamat. Először is Pelsőcre utaztam, ahol a k. Grich testvérek laknak. Ott tudtam meg, hogy Tornalján három testvérnő lakik, Berzéten 1. Ezek a kedves testvérek mint különállók szerepeltek a szlovák misszióterületen. Mivel minálunk különállók nincsenek, megszerveztem a pelsőci gyülekezetet 7 taggal. Az odahelyezett könyvevangélistákkal 9-re szaporodott a tagok száma, tavaszkor pedig, reméljük, a 3—4 k. barátkozót megkereszteljük. Kassán 50 tagot találtam. Nagy volt az öröm, mert 3 olyan k. testvért is üdvözölhettem ott, akik már 25 évvel ezelőtt, mikor én ott megkeresztelkedtem, tagjai voltak a gyülekezetnek. Úgy éreztem magam a gyülekezetben, mint gyermek, aki 25 év elteltével visszatér édesanyjához. Velem volt a k. Michnay és Sohlmann testvér is. A gyülekezet prédikátora, Szobotka atyafi, üdvözölt bennünket. A kislányok virágcsokrot adtak át nekünk. Az 50 testvér közül 45 magyar, de az öt másik is tud magyarul. Nagy volt az örömük, hogy hosszú évek után magyar prédikációt hallottak. Az öreg Révai testvérnő, amikor megmondtuk neki, hogy rövid időn belül a vattai szeretetházba megy, az örömtől könnyezett. Senkije nem volt. A testvérek tartották. Ma már a szeretetház boldog lakója. Kassán Vankó Mihály testvér tartja most az előadásokat az „Utolsó üzenetről.”

Ungvárra együttmentünk a kedves Michnay testvérrrel. Benyovszky testvér, aki háború után ott maradt a Felvidéken és mint felszentelt prédikátor az ottani magyarok között dolgozott,

nagy szeretettel várt reánk a pályaudvaron. Azután megmutatta a város nevezetességeit, az új parlamentet, a minisztériumi épületeket. Önkénytelenül is arra gondoltam, milyen is lehet azok helyzete, akik csak saját házaikat építik, de az Úr házára nincs gondjuk. Oh, testvérem akármilyen szép is legyen a háza és jó a földed, mindezt itt kell hagynod, de ha most hűségeddel az Úrnak házát építed, kincsöd lesz a Mennyben. Ungváron csak 6 testvérünk van, azonban este 30-nál is többen voltak Benyovszky testvérek lakásán. Megható volt, amint az óra után egy katona (otthon baptista gyűl. vezető) felállt és Istennek az áldását kívánta reánk, munkánkra és az adventi közösségre. Nagyon szükséges Ungváron termet bérelni és azt berendezni. Sok kedves érdeklődő van ott. „Magyar a magyarért” mozgalomra gondoltam, hogy mennyi áldás fakadt ebből. Nekünk, hogy a Felvidéken termeket berendezhessünk, egy „Adventista az adventistákért” mozgalomra volna szükségünk. Járulj hozzá testvérem örömmel te is a házbérhez és légy hű a tizedben, akkor hozzásegítség, hogy Ungváron a 6 tag 60-ra emelkedjen.

Munkácson hasonló a helyzet, mint Ungváron. Ott is egy atyámfia lakásán jönnek össze a testvérek. Szeretettel fogadtak itt is és szép számú hallgatóság előtt tettünk bizonyosságot az utolsó kegyelmi üzenetről.

Nagymuzsaj szintiszta magyar község. 26-an vannak itt testvérek, de gyülekezeti helyiség nincs. Imaházat akarnak építeni a testvérek s kérnek néhány száz pengős segítséget. Legyünk-e segítségükre? Itt tudtam meg, hogy a testvérek szívesen fizettek még 2 pengőt is egy magyar szombatiskolai leckéért és boldogok voltak, ha megkapták azt. Nem zúgolódtak, hogy drága, de örültek, hogy Romániából kaphattak magyar leckét és az Igét a saját nyelvükön tanulhatták. Amint felfelé igyekeztünk a hegyre, ahol a testvérek házában tartottuk az összejevetelt, szívemet érintette egyik atyámfia szava. Én azt mondtam: „Nehéz itt az út felfelé!” — „Oh, igen atyámfia, de mi annak dacára mindig csak felfelé törekszünk!” — volt a válasz. — Törekedjete csak drága nagymuzsalyi testvérek mindig felfelé, hogy egykoron valamennyien Jézussal találkozassunk.

Beregszászon is meglátogattuk a testvéreket. Gyülekezeti helyiségünk nincs. Egy szerény kis szobában tudnak összejönni testvéreknél.

Nagy öröömre szolgált a kedves tasnádi

ruszin testvérek meglátogatása. Nem messze Beregszasztól a hegy oldalán telepedtek meg. 12-en vannak. Közülük 3 atyafi beszél magyarul. Az egyik atyafit még Huenergárdt testvér keresztelte meg Ilonczán. A testvérek boldogan fejezték ki örömüket afelett, hogy minket láthattak. Egyszerű, szorgalmas emberek ezek a mi kedves testvéreink, bár magyarul nem sokat tudnak, de szívük melegen dobog a többi testvér iránt. Meglepett az a tisztaság és a rend, amit náluk találtam. Nagyon örültem a gyermekeknek is, akiket a szülők a sok és nehéz munkadacára igazi istenfélelemre nevelnek. Szívből üdvözlöm a kedves ruszin testvéreinket a mi közösségünkben.

Területünkhöz visszatért 7 gyülekezet, 140 taggal és egy prédikátorral. Sok tenni való van még ezen a területen. Kérdezem tőled, Testvérem: akarsz-e a Felvidéken segíteni, a művet kiépíteni? Hat gyülekezeti helysége van gyorsan szükségünk és prédikátorokra. A területünk megnagyobbodott, többet kíván az Úr mitőlünk ebben az évben. Siessük azért a felvidéki munkát gyorsan kiépíteni. Jöjjön minden testvér a segítségünkre, hogy az Úrnak háza ott se álljon romokban. Legyen minden gyülekezetnek helyisége, ahol szombatról-szombatra összejöhetnek a testvérek. Ha most hűséges vagy az Úrhoz, akkor kincset gyűjtesz a mennyben, a felvidéki testvéreket pedig boldogítod. Murányi A.

Meglesünk két embert.

Bár általános megbecsülés övezi derék könyvevangélista testvéreinket, mégis már régóta szeretnénk volna bemutatni őket olyan érdekes oldalról, amelyről nem is sejtik, hogy valaki figyeli őket. Ugyanis minden beavatottnak feltűnt az a tény, hogy míg egyesek 30—50 pengős forgalmat csináltak ezekkel a nagyszerű könyvekkel és folyóiratokkal, addig mások 200, 300 pengőt érnek el egyik hónapban úgy, mint a másokban. Kell itt lenni valami titoknak. Ezért első utunk a könyvevangélista szervezet vezetőjéhez: Tóth Gyula testvérhez vezetett. Éppen a beérkezett Havi Jelentéseket olvasta, mikor a kérdést feltettük: „Mi légyen a titka annak, hogy tízszeres különbség is van egyes könyvevangélisták eredménye között?”

Mintha fájt volna neki, hogy mi is látjuk azt, ami őt aggasztja. Így válaszolt:

— A dolog egyszerű. Például ezen a jelentésben olvashatjuk: Lovass Gabor dolgozott februárban 179 órát, hetente 6 napot számítva, 45 órát, ami naponta 7 és fél óra. Forgalmazott 326 pengő 50 fillért. Szabó Józsefnek szintén 257.40 és Tamáséknak 279.40 volt az eredményük. Azután itt egy másik. A nevét nem mondom meg. Dolgozott 9 napot és forgalmazott 36 pengőt. Beteg se volt. Azt hiszem: világos a titok.

Valóban meglepett. 800—1000 százalékos különbség. És milyen egyszerű a nyitja a dolognak! Az órában a szerkezetet a finom rúgó mozgatja. A könyvevangélista szép és gazdag eredményét a finom lelki-rúgó: a szorgalom eredményezi. Különös, hogy Tóth testvér csak azokról akar beszélni, akik 100 pengőn felül forgalmaztak. Mintha vérszerinti apjuk volna a lemaradottaknak, úgy mentegeti őket. Mindegyikről tud valamelyes enyhítőt mondani:

Igaz, hogy csak előttünk ilyen, mert, amint hallottam, velük szemben a mulasztásokért igen erélyes tud lenni. De hiszen az ő javukat akarja.

Mikor tovább kérdezősködöm, kezembe adja a Könyvevangélista Értesítőt, amit ő szerkeszt. Beszédes tükre ez a könyvevangélista munkának. Igaz, hogy csak azt lehet látni: ki ért el 100 pengőn felüli forgalmat. Így legutóbb 26-nak a bevétele haladta meg a 100 pengőt.

Közben Greiner Sarolta testvérnő, a Könyvevangélista osztály titkára, behozta a most érkezett leveleket. Egész halommal van. Magam láttam, hogy mint örülnek, mikor valaki jobb eredményről tudósít.

A magyarországi munka 3 vezető irányítása mellett folyik. Az egész három területnek és külön a Középnek felelős vezetője: Tóth Gyula testvér. Keletnek Debrecenből Kovács Károly, Nyugatnak pedig F. Kovács Károly az irányítója. Mindhárom kipróbált, hűséges szolgálja az Úrnak és segítő társai a könyvevangélistáknak. Hónapról-hónapra velük együtt róják a falvakat, tanyákat és a városok házait. Ők vezetnek be mindenkit egyenként a munkába.

Mégis ilyen nagy a különbség egyik és másik pénzügyi sikere között! Az bizonyos, hogy vígan, tisztességesen és rendesen megél az a könyvevangélista, aki 200—300 pengő forgalmat csinál havonta, hát akkor miért nem éri ezt el mindegyik? Látom, hogy sem Tóth Gyula testvér, sem Greiner Sarolta testvérnő nem akarnak beszélni, pedig tudnának. Ekkor határozom el, hogy meglessem a könyvevangélistákat. Az ol-

vasóra bízom, hogy döntsön afelett: melyiknek van a kettő közül 100 pengőn alul és 200 pengőn felül a forgalma?

Leírom, hogy mit láttam és hallottam, mikor meglestem az én két emberemet:

Este. — Testvér! Feküdjünk már le, későre jár az idő! — Várj még egy keveset. Be-fejezem ezt a missziólevelet, amit annak az érdeklődőnek írok, akivel a múlt héten találkoztunk. Emlékszel-e, hogyan állt pártunkra, amikor ki akartak tessékélni a községből? — De most már menjünk aludni! Jer, tartsunk előbb áhitatot együtt...

Reggel. — Kelj már fel! Én nem várok rád, ha itt lesz az indulás ideje. Még borotválkozni is kell! — Engedj még 10 percet pihenni! Ne légy olyan zsörtölődő, hisz még 7 óra sincs. — Én 8-kor dolgozni indulok. Erre a másik kiugrott az ágyból, és sebtében felöltözöködött.

Indulás. — Imádkozzunk! — Imádkozzál te! Én majd holnap reggel... — Mehetünk! — Vajjon elérem-e ma a célokat? — Én igen! Azt tapasztaltam, hogy ha napközben a célomra gondolok és csendes fohászt küldök az égnek Úrához, akkor nem maradok a cél alatt. De ha elfelejtettem imádkozni munka közben, vagy nem dolgoztam le az előre kitűzött órákat, akkor lemaradtam. — Irigyellek erős hitedért. Én bizony gyakran esem abba a hibába, hogy amikor jó forgalmat érek el, akkor nem megyek tovább. — Látod, Testvér! — ez volt az én bajom is, de rájöttem, hogy ez nem kedves az Úrnak.

Kezdődik a munka. — Itt vagyunk. Ennél a háztömbnél kezdjük. — Mondd! nem volna jó a város túlsó részéről jönni errefelé? — Testvér! Nem lehet ugra-bugra dolgot csinálni. Munkaterületünket nem változtatjuk meg. — Hiszen multkor te mondtad, hogy most a tisztviselőtelepre megyünk fel dolgozni. — Igaz, de akkor a hónap elseje volt, amikor a tisztviselők fizetésüket kapják. Olyankor ott tanácsos dolgozni. Ma pedig 15-ike van, most a gyári munkások kaptak pénzt. Ezért — terv szerint a következő részt dolgozzuk át. Fogjunk hozzá! Az Úr veled! Ne felejts el a célért imádkozni!

Munka közben. — Megvártalak, míg kijössz. Miért volt olyan hangos az asszony? Kihallatszott minden szava az utcára. — A férje megrendelte a „Korunkat“ és a felesége akkor lépett be, amikor már az előleget is kifizette. Nagyon mérges lett és kiabált. Én magamban imádkoztam, hogy adjon az Úr szavakat ajkamra, amelyek lecsillapítják őt. Ekkor így szóltam:

„Önökhöz mennyei jóakarójuk küldött, hogy hozzam el ezen felbecsülhetetlen nagy értékű könyvet, mert Ő tudja, hogy ez ak önyv nagyon jó szolgálatot tesz Önöknek.“ Mire az asszony megbékélt velem és helyreállt a nyugalom. De te mennyit értél el eddig? — Körülbelül célokom felét. És te? — Én a mai napra kitűzött célt már 3 pengővel túlhaladtam. De azért délután éppen úgy fogok dolgozni, mintha még csak reggel kezdeném.

Ebéd. — Mit együnk? De jó volna gulyás leves! — Én tejet és vaját veszek. Estére a háziasszony jó krumplilevest ígért. — Igaz, hogy estére a háziasszony bibliáórára hívogatott? Nem lesz ez nekünk sok vacsora után? Én nem beszéllek! Szólj csak te! — Oh, vajha adná az Úr, hogy egy kis gyülekezet létesülne itt is általunk! Este 5-kor találkozunk. Milyen jó, hogy a napok hosszabbodnak már!

Munka után. — Nem akartam új háztömböt munkába venni, pedig lett volna még negyed óram! De te miért voltál oly soká az utolsó hákásban? — Bár könyvet elhelyezni nem tudtam, mégis érdekes tapasztalatom volt. Egy öregasszony mondotta el nekem szíve bánatát: „Nagyon szerettem a hitemet — mondotta — de mióta férjemet elvesztettem és 3 gyermekemmel magamra maradtam, azóta nem hiszek Isten létezésében.“ — Hivatkoztam az Úr Jézusra. Mikor eljöttem, ezt mondotta: „Magát az Isten küldte hozzám. Így még nem vigasztalt meg senki, soha. Jöjjön ismét hozzám és beszéljen nekem a Bibliából.“ — Megígértem, hogy fel fogom keresni. Estére eljön hozzánk biblia-órára. Hálás vagyok az Úrnak, hogy könyvevangélista lehetek! Pedig mikor a konferencia alkalmával felszólítottak bennünket, hogy ki szeretne az lenni, én nem akartam. Hogy ma mégis az lehetek, a misszióhadjáratnak köszönhetem. Félve, de mégis teljes célt kértem ki. Azután elindultam és csoda történt: délután mind eladtam. Ekkor láttam, hogy becsületes munkával pár óra alatt 7 pengőt tudtam szerezni. Elhatároztam és kértem Jézust, hogy vegyen fel engem a könyvevangélista munkába. Sohsem bántam meg, hogy ezt kértem. Eleinte nehezen ment a munka, de már évek óta állandó az örömem, biztos a kenyérem és meg van mindenem. — Köszönöm, Testvér! Belátom, hogy feleslegesen aggodalmaskodtam a megélhetés feől, mert a könyvevangélista munka nemcsak elsőrendű misszióalkalom, hanem emberséges megélhetést is biztosít az imádkozó és szorgalmas munkásnak. Ugye, megenge-

ded, hogy estére én is bizonyosságot tegyek?

— Jó! Örülök testvér ezen megújulásodnak. Hiszem, hogy ezt követni fogja a többi is. Egy fontos dolgot azonban még előbb el kell végeznünk. A mai napi keresetünk után tegyük félre a tizedet és tegyük külön a kiadóhivatal pénzét, nehogy az utánvételes csomag kiváltásánál zavarba jussunk.

— Már is megteszek olyat, amit eddig nem tettem: még ma a Kiadónak postára adom a pénzt a rendeléssel együtt, de előbb félreteszem keresetemből a tizedet.

— Dicsőség Istennek, aki egyedül képes megváltoztatni a szíveket! *Veszélovsky Gy.*

HÍREK

LAIKUS MOZGALOM. Budapesten az első tanfolyam már lezárult. Most indul a második, az úgynevezett *tavaszi* tanfolyam. Meg vagyunk győződve, hogy ez még jobb eredményeket fog létrehozni, mint az első. Szeretnénk százakat és százakat besorozni a laikus munkatársaink közé, de ehhez feltétlenül szükséges az illető alapos kiképzése mellett, hogy *valódi lélekmentő* legyen. Bele kell kapcsolódnunk mi is a „nyerj egyet” mozgalomba, melynek célja, hogy legalább mindenki egy lelket hozzon évente Jézushoz, az Igazsághoz.

Vidéken még tart az őszi tanfolyam, mert ott az adott körülmények folytán lassabban halad a munka; de nagy érdeklődéssel várjuk mindenhol az eredményt. General Konferencia legutóbbi levele szerint nagy figyelemmel kísérik vezető atyáinkfiai a magyarországi laikus munkát, s annak fejlődését.

De még nagyobb figyelemmel nézik a mozgalmat az égnek angyalai, hogy lássák, mit tesznek mások érdekében azok, akik hiszik, hogy a vég közel van és a világ a biztos pusztulás felé rohan. A jövendőmondás lelke így ír:

„Az angyalok látják, hogy ezt a munkát elhanyagolták-e vagy csak úgy kontárnódra végezték el azok, akik magukat keresztényeknek tartják. Szomorkodnak azon lelkekért, akik e hanyagság folytán elvesztek. Ők nem foglalják el helyeiteket, s nem oldhatnak fel kötelességeiket alól.” („Felhívás” 35. l.)

„Megváltód és az összes szent angyalok bánkódnak keményszívűségted felett. Jézus lejött a földre, saját életét adta, hogy ezeket a lelkeket megmentse. De ti, kik ismeritek az igazságot, mégis oly kevéssé törekedtek, hogy az Ő kegyelmének áldásaiban részesítsétek azokat, akikért meghalt. Ilyen közönyösségen megdöbbennek az angyalok. Itéletkor találkoznotok kell majd az elhanyagolt lelkekkel.” („Felhívás” 24.)

„Fölszólítok minden gyülekezetet komoly imára, hogy megértsétek felelősségeiteket. Vajon személyesen Isten munkásai vagytok-e? Ha nem, miért nem? Mikor szánjátok rá magatokat, hogy Istentől kijelölt munkátokat elvégezzétek?” („Felhívás” 27. o.)

BIBLIA. *Nem olvasnád át te is Bibliádat egy év alatt? Próbáld meg! Végy részt te is a „Biblia-év” nagyszerű tervében. Akik óhajtják „Vezérfonalat” is kaphatnak az Unió Irodából. Ez év végén a célhoz érőknek bizonyítvány jár.*

FIGYELEM! Mit ér, ha egy közösség megnyeri barátkozóit és elveszti saját gyermekeit? **ÖNMEGTAGADÓ HÉT 1939-ben.** A Divízió utasítására az Önmegtagadó Hét ezentúl nem ősszel, hanem nyár elején és pedig május 27-től jún. 3-ig lesz.

OCHS ATYAFI LATOGATÁSA. Divízió vezetőségünk még decemberben közölte velünk, hogy a tavasz folyamán Ochs atyafi Magyarországra jön. Örömmel vettük ezt a hírt, mert örülünk minden segítségnek, melyet lelki téren kapunk.

Ochs atyafi a General Konferencia ifjúsági társtítkára. 6 hétig fog tartózkodni közöttünk és ez idő alatt az Unióbizottság programja szerint tisztviseelő tanfolyamokat fog tartani az ország különböző részében. Ezekre az összes gyülekezeti tisztviseleők hivatalosak.

Keletmagyarországi területen: Sarkadon, Békéscsabán, Hódmezővásárhelyen, Nyíregyházán, Kassán, Miskolcon lesz tanfolyamunk, részben a konferenciákkal kapcsolatban. A közép-magyar területen: Budapesten és Kiskúfélegyházán. A nyugatmagyar területen: Pécsen, Kaposváron és Szombathelyen, Sopronban, Győrben és Székesfehérváron tartunk tisztviseelő tanfolyamokat. A tanfolyamok idejét az illetékes területek idejében fogják közölni. Reméljük, hogy mindenki él az alkalommal és aki csak teheti, eljön, hogy ismereteit gyarapítva, hasznossá legyen a szolgálatra, melyre az Úr kijelölte. A vizontlátásra, valamelyik tanfolyamon.

Sohlmann Károly

**IFJUSÁGI TÁBOROZÁS az Alacsony Tár-
rában.** Örömmel jelentjük a Magyar Unió ifjúsá-
gának, hogy a napokban lefolyt unióbizottsági
ülésein vezető testvéreink gondosan mérlegelték
ifjúságunk problémáit és elhatározták, hogy fo-
lyó évben június 2—12. között *Rozsnyó* kör-
nyékén tartunk országos ifjúsági táborozást. Már
most közöljük veletek a tervet, hogy aki csak
teheti, ott legyen. A vidék sok érdekességet
nyújt, mert közelben van a domikai cseppkőbar-
lang, Krasznahorka vára és még sok más érde-
kes látnivaló. Az Úr Igéjéből is szolgálni fog-
nak vezető atyafiak, sőt, ha lehet külföldről is
kapunk vendégeket. Budapestről olcsó csopor-
tos utazásról fogunk gondoskodni. A szállás és
étkezés kb. 10 napra 10—12 pengő lesz.

Kedves Szülők! Engedjétek felserdült gyer-
meketeknek néhány napi szabadságot, hogy hívő
körben, néhány kedves napot töltsenek, Isten
szép természetében és testileg, lelkileg felüdül-
jenek.

Kedves Ifjúság! Ti, kik önállóan döntötök
e kérdés felől, ajándékozhatok meg magatokat
e szép élménnyel és már most kezdjétek gyűj-
teni e célra. Későbbi körlevélben közöljük a
részleteket. Jó Mesterünk segítsen meg mind-
nyájunkat a tervezésben és a megvalósításban.

Az Unió Ifjúsági Osztálya.

SZOMBATISKOLA. Miután a régi szom-
batiskolai naplók kifogytak, a Kiadó áttért a Ge-
neral Konferencia által ajánlott Szombatiskolai
Osztálylapok nyomására. E lapok félévre ele-
gendő és boríték védi. Megrendelhetők a Ki-
adóban. Boríték ára: 6 fillér; szombatiskolai
karton: 6 fillér.

UJ IFJUSÁGI CSOPORT. Értesítést kap-
tunk, hogy Kiszomborban megalakult az ifjúsági
csoport. Isten segítsen Benneteket, kedves zom-
bori fiatalok. Szeretettel üdvözlünk Benneteket
a Magyar Unió ifjúsági családjában.

Halálozás

ERKEN febr. 6-án hosszú szenvedés után
elhúnyt Gulyás Balázné testvérnőnk, életének
69-ik évében. Igazi keresztényi béketűréssel vi-
selte a betegség fájdalmait. Temetése febr. 8-án
volt nagyszámú közönség részvéte mellett.

Buzgó M.

MAKÓ. Nacsa Péterné kedves testvérnőnk
1938. dec. 31-én meghalt. A makói gyülekezet-
nek 3 éven át volt hűséges tagja. Utolsó szava
férjéhez ez volt: „Szolgálj az Úrnak hűséggel,
hogy találkozzunk az Új földön. *Fekete V.*

SZOMBATISKOLA

SZOMBATISKOLÁINKHOZ!

Ebben a negyedévben ismét a Délafrikában
folyó művünkkel foglalkozunk. Ott is sok kíván-
ság merül fel és művünk szükségletei nagyok.
Sok bátorító, lelkesítő hír fut be onnan hozzánk,
de ez egyben figyelmeztetés is Isten iránti köte-
lességeinkre és nagyobb buzgóságra. Ahol mű-
vünkben növekedés látható, ott azonnal mutat-
kozik az alkalmas munkaerők hiánya. Áll ez Dél-
Afrikára is. Különösen az orvosi munkát kell
kiépítenünk, mert legjobban megnyeri a ben-
szülöttek szívét. A folyó negyedévben délafrikai
misszióink különböző területeivel ismerkedünk
meg, melyek tudatában vannak ama feladatuk-
nak, hogy az üdvüzenetet ezen fekete földrész
millióihoz eljuttassák.

A NAGY ÍNSÉG ELLENÉRE MŰVÜNK ELŐRE HALAD.

Ebben a negyedévben lehetőleg mélyreható
áttekintést nyújtunk arról a munkáról, melyet az

Úr ezen a területen végeztet. Haladunk, sőt hi-
hetetlen gyorsasággal. Állandóan erősödnek és
szaporodnak a beérkező kérelmek evangélisták-
ért és tanítókért, olyannyira, hogy azoknak nem
is tudunk eleget tenni. Mindenütt ég a hármás
angyali üzenet dicső lángja. A világosság győz
a sötétség felett.

Hűséges testvéreink segítségével Kelet-Gri-
quában, Johannesburgban és Transvaalban egy-
egy kórházat nyithattunk. Ez utóbbi kiképző is-
kolául szolgál benszülött ápolók és ápolónők szá-
mára s már eddig is jó szolgálatokat tett. A kor-
mány jóakarattal támogatja orvosi munkánkat.
Ennek igen örvendünk, de különösen annak,
hogy most már van orvosi misszióknak köz-
pontja, ahonnan ápolóink és ápolónőink vissza-
térhetnek pogány környezetükbe és az ínsége-
seknek testi és lelki segítséget nyújthatnak.

Örömünk akkor lesz teljes, ha ezeket a fon-
tos intézményeket úgy kiépíthetjük, hogy a mo-
dern egészségügy minden követelményének meg-
feleljenek.

1939. április 8.

NE FELEDKEZZETEK MEG ANGOLÁRÓL!

Angola talán jobban ismerős így: Portugál-Nyugatafrika. 400 évvel ezelőtt fedezték fel ezt a földterületet a portugálok s azt királyuk számára birtokba vették. Ezzel azonban még nem nevezhették sajátjuknak. 400 évvel ezelőtt Portugália az európai tengeri hatalmak között vezető szerepet vitt és Spanyolország mellett az újkor első gyarmatát szerezte meg. A portugálok annak idején elegendőnek vélték, hogy a tengerpartot birtokukba vették. A tulajdonképpeni gazdasági tevékenység csak 20 évvel ezelőtt indult meg, amióta a gyarmat jobban egyesült az anyaországgal.

Angola körzetekre oszlik. Úthálózata jó s pótolja a régi karaván- és gyalogutakat. Két vasútvonala összeköti a tengerpartot az ország belsejével és a „Transafrika“-vasúttal. A modern közlekedés teljesen feltárta Angolát.

A gyarmaton 3 millió benszülött és 40.000 európai él. Legfontosabb gazdálkodási ág: a farm (tanya). Itt kávé, gyapotot, stb. termelnek hihetetlen nagy mennyiségben. Nagyszerű az állattenyésztés is. Ezen terményeken kívül főként mézviaszt és gumit exportálnak. A gyarmat északkeleti részén gazdag gyémántmezők is vannak, melyeken a benszülöttek ezrei dolgoznak.

Angolában 60 év előtt kezdte meg tevékenységét a protestáns misszió. Jó eredményeket ért el. Az adventmisszió 1924. óta dolgozik itt. A gyarmaton azóta 4 misszióterületet szerveztünk. A misszióállomások olyan távol vannak egymástól, hogy mindegyik misszionáriusnak nagy kiterjedésű hatásköre van.

Misszióiskolánk a Bongó-területen fekszik, azonkívül ott van egy szerény kórházunk egy orvossal, ápolónővel s egy kis csapat benszülött ápolóval. Ezekon kívül van egy kicsiny telepünk bélpoklosok számára. Már eddig is figyelemreméltó eredményekről számolhatunk be. Saját tapasztalataink igazolják, hogy az orvosi misszió „az üzenet jobbkeze“. Sokan, kik orvosi segítségünket igénybe vették, megismerték az igazságot és örömmel fogadták el. Ilymódon Isten kegyelme által kettős segínyt nyújthattunk.

Boldogok vagyunk, hogy még egy orvost kaphattunk. Jelenleg Portugáliában van, hogy a nyelvet elsajátítsa. Nemsokára megérkezik Angolába. A keleti részen megfelelő területet találunk, hol újabb kórházat nyitunk. A kormány megadta az építési engedélyt s a szükséges építési anyagot is rendelkezésünkre bocsátja. Így végzi el munkáját az Úr Angolában is.

1939. április 15.

KIÁLTÓ SZÜKSÉG!

A Zambézi-misszió területéhez tartoznak: Becsuánaföld, Délrhodézia, Maschonoföld, Észak- és Északkelet-Rhodézia és a Belga-Kongó déli része. Ezen a nagy területen számtalan törzs és népfaj él, nyelvük és szokásaik teljesen külön-

bözőek. Krisztus parancsa szerint nekik is halaniok kell a megmentő örömezenetet.

Az Úr elhárította a legnagyobb akadályokat, a kisebbeket magunknak kell legyőznünk, — az Ő segítségével. Nagy könnyebbséget jelent részünkre, hogy ma már nem vagyunk kényszerülve gyalog menni vagy ökörszekéren utazni az ország belsejébe, hanem igénybe vehetjük a legmodernebb közlekedési eszközöket: a vasutat, az autót vagy a repülőgépet. Ma már napok alatt, esetleg órák alatt, elérjük a kívánt célt, melyhez ezelőtt hetek, hónapok kellettek.

40 évvel ezelőtt kezdtük meg munkánkat és Solusiban telepedtek le első misszionáriusaink. Azóta Solusi legfontosabb nevelésügyi központunk. Solusiban nyugszanak első pionírjaink is, kik áldozatos életüket letéve, várják az Úr életre hívó szavát. Az általuk elvett mag kikelt és dicső gyümölcsöket termett. Áldozatuk nem volt hiábavaló.

Az Úr sikerrel koronázza munkánkat. A Zambézi területen 1937-ben 12.000—15.000 lelket keresztelhetünk meg. Velünk együtt örvendeztetek volna, ha láthattatok volna a szegény benszülöttek örömtől és boldogságtól sugárzó arcát. Most már biztosnak érezték azt, hogy az Úr megváltottai közé tartoznak. Legtöbben a legsötétebb pogányságból kerültek ki.

Eszembe jut az egyik törzs, melynek törzsfője már évek óta könyörög tanítóért. A törzsfő és egész törzse határozottan visszautasított minden más missziótársaságot és kijelentették a kormánybiztosnak, hogy bár szeretnének iskolát, de csakis „Isten igaz gyülekezete“ tanítóját fogadják be. Inkább várnak, míg tőlünk kaphatnak evangélista-tanítót.

Becsuánaföldön eddig csakis egy meghatározott területen munkálkodhattunk. Nemrég ismét két területet kaptunk. A vasútvonaltól 3—400 mérföldnyire fekszenek. Ott először is az orvosi missziót állítottuk fel. A kormány szívesen veszi fáradozásainkat és a kórház felállításához anyagilag is hozzájárult. Intézetünk már eddig is nagyon áldásosnak bizonyult itt ebben a tropikus betegségekkel sujtott országban.

1939. április 22.

JÖJJETEK ÁT ÉS SEGÍTSETEK!

Délafrikai misszióterületünk minden részéből ezt a segélykiáltást halljuk. Az adventnép történelmében eddig még sosem adódtak ilyen nagyszerű lehetőségek és kilátásai a lélekmentésre még sosem voltak ilyen nagyarányúak. Másrészt azonban még sosem kellett ennyi segélykiáltást válasz nélkül hagynunk. Minden egyes megnyert lélek tizet, sőt százat is vonz hozzánk, kik szintén vágyakoznak a megváltás és az igazság után, — de sajnos, gyakran képtelenek vagyunk segíteni.

Emlékszem egy küldöttségre, mely tanítót akart vinni hazájába. Semmiképpen sem hagyták magukat visszautasítani s végül is egyértelmű, határozott választ akartak. Ehhez járult, hogy ez

a törzs már tíz éve fáradhatatlanul kér evangéliumi tanítást, anélkül, hogy kívánságukat teljesíthették volna. 10 év hosszú idő, s ily esetek Afrikában nem is ritkák.

A benszülöttek kitartását jól jellemzi Dél-Rhodézia törzsfőnöke. Egyenesen az európai kormányzósági hivatalhoz fordult, hogy részükre adventista tanítót szerezzenek, aki a törzs területén iskolát nyisson. A kormány egy másik missziótársulat tanítóját küldte ki a törzshöz, akit azzal a megokolással utasítottak vissza, hogy inkább várnak mindaddig, míg az adventisták tanítót küldhetnek. Azóta is sóvárogva várják Isten küldöttét, hogy velük a megmentő örömmüzenetet megismertesse.

1939. április 29.

ANGOLA SEGÍTSÉGÉRT KIÁLT.

Angola lakossága 4.030.000. A benszülöttek száma kerek 4 millió. Ebből a négymillióból csak 3000 a megkeresztelt tagok száma. Ez a maroknyi adventista nép szinte elvesz a tömeggel szemben, mely még mindig tudatlanságban és sötétségben eped.

A Namba területén egyik evangélistánk dolgozott néhány évvel ezelőtt. Hirdette az örömmüzenetet, dolgozott mint tanító és nevelő és kezelte a hozzáforduló betegeket. Áldozatos tevékenysége által sikerült elérnie, hogy néhány lélek keresztséget kért s néhány fiú látogatta misszióiskolánkat. Mult évben egyik fiatal tanulónk befejezte a tanfolyamot s elmehetett törzséhez tanítónak.

A világgazdasági helyzet arra kényszerített bennünket, hogy a misszióállomás vezetését, ezen a jó kilátásokkal kecsegtető területen az egyik benszülött gyülekezeti tagra bizzuk. Mivel nem volt tanító, nem vezethette tovább az iskolát s az orvosi segélynyújtáshoz sem értett. De jól értett a prédikáláshoz. Munkája folytán 30 benszülött fogadta el az igazságot s lett tagja gyülekezetünknek. Most már feltétlenül szükséges, hogy újabb misszionáriust küldjünk a Namba területre. Mint halljuk, egy másik missziótársaság kíván erre a területre nyomulni s oda néhány papját kiküldeni. Ezt meg kell előzünk, már csak azért is, mert a feketék állandóan tőlünk kérnek tanítót.

Van itt továbbá misszióiskolánk, melyben benszülött tanítóinkat és evangélistáinkat képezük ki. Sem férfi, sem női osztálya nem felel meg a legelemibb követelményeknek sem. Legfőbb ideje, hogy alapvető változtatásokat eszközöljünk, mert legalább az iskolaépületeknek kellene egészségeseeknek és emberhez méltóknak lenniük. Misszionáriusaink semmiféle fáradságot nem sajnáltak, hogy a helyiségeket a lehető legjobban berendezzék, de mindez nem elégséges.

Eddig lányok és fiúk egy osztályban tanultak. A portugál kormány rendelete arra kötelez, hogy külön osztályokat tartsunk fenn. Ez azt jelenti, hogy új iskolaépületet kell emelnünk. Ebben az esetben is a misszionáriusok és család-

jaik minden nélkülözhető feláldoztak, hogy legalább az építkezés megkezdődhessen. Nemrég az iskolavezető jelentette, hogy a telekügy rendezést nyert, most már a leányiskola épületének előmunkálatai is megkezdődtek.

Ez áll orvosi missziókra is. Munkaterületünk mindinkább növekszik, a kicsiny kórházak és kezelőhelyiségek állandóan túlszűfoltak. Az orvosi és ápolói kar már kevés ahhoz, hogy feladatának mindenben megfelelhessen. Kérjük az aratás Urát, hogy küldjön aratókat az ő aratásába.

1939. május 6.

NAGY AFRIKA.

Éppen félévszázad múlt el azóta, hogy Solusiban megkezdttük missziómunkánkat. Solusi 35 mérföldnyire van Délrodézia fővárosától. Az igazság pionirjai hat évig munkálkodtak, míg az első benszülötteket megkeresztelhettk. Ezek a napok fáradhatatlan építőmunka és törhetetlen áldozatkészség napjai voltak. Csak a remény és a hit volt munkásaink támasza. Közülök ketten ott nyugszanak munkaterületükön, mindaddig, míg az Úr ismét felébreszti őket. Időközben Solusi a délafrikai Adventmisszió központjává fejlődött.

A nehéz kezdet napjai óta a sötét földrész pogányai között csodálatraméltó fellendülést tapasztalunk. A Johannesburgban és Transvaalban tartott nagy konferenciák alkalmával csodálkoztam, midőn a terület különböző részeiből beérkezett jelentéseket hallottam. Ezek szerint 1931-től 1937-ig 20.541 lelket kereszteltünk meg. Ezenkívül ez év végéig 27.246 lélek készült elő a keresztségre és iskoláinkon 28.605 benszülött ifjú tanul. Egyetlen év leforgása alatt gyógyintézetekben és kórházainkban félmillió beteget gyógykezeltünk. A johannesburgi konferencián tízezrek vettek részt.

Ez a nagyszerű jelentés azonban korántsem mondja azt, hogy művünk Afrikában nemsokára befejeződik. Egyáltalában nem! Még mindig milliók várnak, kiknek lelki sötétségét még egyetlen fényugár sem világította meg. Még csak most léptünk be a nagy Zambézi-völgy területére. Itt még sötétség, rettenetes sötétség honol. A pogányok állandóan segélyért könyörögnek. Északbecsuanaföldön 12 különböző népcsoport él, mely már hosszabb idő óta Isten nyugalomnapját ünnepli s állandóan sürgeti, hogy küldjünk ki hozzájuk valakit, aki az egész igazságot hirdetné nekik. Belgakongóban is éppen csak megkezdttük munkánkat, hiszen eddig még nem igen mozoghattunk. Belgakongóban még milliók keresnek segítséget a bálványoknál és varázslóknál, kiktől reszketve félnek. Kérvények érkeznek hozzánk: Ruandából, Urundiból, Nyassaföldről, Rodéziából és Angolából s minden küldöttség ugyanazt kéri: tanítót, evangélistát, misszionáriust és orvost. A küldöttségek közül többen többszáz kilométert gyalogoltak, hogy megbízatásuknak eleget tegyenek és sajnos vissza kell térniök, anélkül,

hogy céljukat elérhették volna. Az egyik kiküldött szomorúan jelentette ki: „Uram, csak akkor akarsz-e hozzánk eljönni, ha mindazok, kiket ismeresz, már meghaltak? Miért halasztod el mindig látogatásodat?”

Területi előljárónk felesége, egymaga — minden segítség nélkül — egy év alatt 29.000 beteg benszülöttet kezelte. Ehhez nem állott neki nagyobb helység rendelkezésére, mint egy európai autogarage. Ehhez még az is hozzájárult, hogy azon a területen a gyógyszerek igen drágák és csak nehezen szerezhetők be.

Jó volna, ha egyszer átelnének, hogy milyen csodálatos átfর্মáló erő az Evangélium; hogyan szorítja ki az embertelen pogány erkölcsöket, hogyan hagyják el a benszülöttek rossz szokásaikat s milyen boldogok abban a szilárd hitükben, hogy Krisztus érettük meghalt.

1939. május 13.

BENSZÜLÖTTEK ÍRNAK AFRIKÁBÓL.

Itt közlünk néhány levelet, melyeket benszülött testvéreink írnak a missziónáriusoknak. Ha iránytanilag egyszerűek is, mégis élénken élénk tárják testvéreink hitét. Vegyük először is egyik hűséges benszülött evangélistánk levelét:

„Örömmel közlöm veled, hogy én miként ismertem meg az igazságot. Kanyeben születtem. 36 éves koromban adtam szívemet Jézusnak. Szívesen beszélnék egyszer mindannyitokhoz. Szeretném, ha egyszer meghallgathatnátok. Itt Becsuanaföldön nehezen talált útat az örömmel, mert törzsfőink csak a Londoni Missziótársulatnak adtak engedélyt.

Dr. Kretschmar, mint orvos telepedett le Kanyeben. Az egész nép bizalmát élvezte. W. H. Anderson atyafi el akarta őt vinni. De a lakosság vonakodott őt elengedni s inkább engedélyt adott a hármass angyal üzenet hirdetésére. Így talált útat az igazság Becsuanaföldön, s engem is megragadott. Látogathattam az iskolát, melyet 1935-ben befejeztem. Köszönöm Istennek, a mindenség Teremtőjének, hogy szolgálja el hívott el engem s azt kívánom, hogy ebben a lelki szívbeli munkában öregedhessek meg. Adjon az Úr új szívet és új lelket nekem, hogy mindazok, kik prédikációimat hallják, meggyőződjenek az igazságról s az Urat kövessék. Kérem az Urat, hogy tegyen engem szívek formálójává. Adjon nekem bölcseséget, hogy népemből még sok ifjú embert vezethessek Hozzá. Üdvözl: Kgafa Filemonod.”

A következő levél a misszióházunkban lakó fiatal leánytól származik. „Üdvözlöm az Adventmisszió összes gyülekezetében levő testvéreinket és barátainkat. Örvendek, hogy itt Maunban olyan nagyon vágyakoznak az üdvüzenet után. Tegyen az Úr hatalma által mindannyiunkat: győzőkké. Szeretném, ha tanítónk mindazt közölné velünk, amire szükségünk van. Sajnos, hogy a gyermekiskola annyira hiányzik, de remélem, hogy nemsokára ez is meg lesz. Az Úr legyen veletek áldásával és kegyelmével. Kitlaren.”

Végül egy ifjú evangélista ezeket írja: „Ked-

ves Testvérek, az egész nagy világon! Örvendek, hogy tapasztalataimról írhatok nektek. Midőn azt a felhívást kaptam, hogy mint evangélista itt Maunban a munkát megkezdjem, kissé vonakodtam. De azután világosan láttam, hogy az Úr elhívott erre a munkára s ezért el is fogadtam.

Maun nagy, szinte érintetlen misszióterület. Előttem még senki sem dolgozott itten. Midőn működési területemet jobban átvizsgáltam, nagy érdeklődést észleltem. De ezt észrevette a nagy ellenség is s minden fáradozásom elé a legnagyobb akadályokat gördítette. A kórházban rendszeresen én tartottam a reggeli áhítatot a betegekkel. Mindannyian szívesen vettek részt azokon.

Az egyik szombat felkeresett az egyik beteg az áhítat után. Elbeszélte, hogy szenvedéseit leginkább az őt megszálló gonosz lelkek okozzák. Álmodások kínozzák, melyek azt mutatják neki, hogy Isten szereti őt, bár ő elhagyta Istent. Mondottam neki, hogy nagy kiváltság részese, hiszen minden reggel hallhatja Isten ígését és rendszeresen részt vehet az istentiszteleten. Beszélgetésünk után megnyugodott s állapota is javult.

Tőlünk 270 mérföldnyire lakik a kalahari nép, mely szintén vágyódik Isten ígéje után. Hiszem, hogy ott is vannak drága lelkek, kik várják a szabadulás óráját. Tsotetsi A. A.”

1939. május 20.

NGAMIFÖLDI ÉLMÉNYEK.

Már többször beszéltünk a folyó negyedévben Maunról. Maun Ngamiföldön fekszik, mely a Dél-afrikai Unióhoz tartozik. Maunban van egy kórházunk. Első orvosunk 1936 júniusában jött ide. Egy kicsiny épületben megkezdte munkáját, mely épület inkább csúrhöz, mint kórházhoz hasonlított. Lassankint azután kialakult a mai gyógyintézet. A második orvoscsalád 1937 szeptemberében érkezett ide. 1937 februárjában megnyithattuk a kórházat, mely a legközelebbi vasútállomástól 350 mérföldnyire fekszik s valószínűleg a világ egyik legelszigeteltebb kórháza. 20 ágya a benszülöttek és 4 az európaiak számára fenntartva. A feketék részére szolgáló ágyak állandóan foglaltak, a fehéréké közül 1—2. A kórház fekvése okozza, hogy berendezése nem modern. Villanyvilágítás és központi fűtés-melegvízszolgáltatás természetesen nincsen. Sőt, még a szükséges műszerekkel sem rendelkezünk, amire pedig feltétlenül szükségünk volna. Ez nagyon megnehezíti munkánkat.

Két hónappal ezelőtt beszállítottak kórházunkba egy európaiat, kit hat nappal ezelőtt egy oroszlan csúnyán összeharapott. Mikor behozták, igen magas láza volt s félrebeszélte. Állatszállítás közben törték rá az oroszlanok. Az egyik oroszlanra rálött, de nem sebezte meg halálosan. Másnap reggel, midőn tovább akart haladni, az egyik bokor mögöl a megsebzett állat ráugrott és lerántotta lováról. Puskája egy bokorba esett s a fehér ember az oroszlan alá került. Élet-halál harc fejlődött ki közöttük. Az európainak végül mégis

sikerült puskáját megragadni s egy lövést röpitett a vad torkába. Az oroszlan megegyeszer rátámadt, de azután kimúlt.

A szerencsétlenül járt embernek 3 napig ökörfogatot kellett utaznia, mielőtt a legközelebbi európaiat elérte, aki segítségére lehetett. Két nap után egy teherkocsi elhozta kórházunkba. Két hétig feküdt teljesen eszméletlenül. Isten megáldotta fáradozásainkat s az illetőt teljesen gyógyultan bocsáthattuk el. Még karja is vissza fogja nyerni teljes épségét.

1938 év elején Ngamiföld egyik államhivatalnok felkért, hogy kísérjem el Tubu szigetére. Ugyanis a rendőrség arról értesítette őt, hogy ott egy asszonyt félholtra vertek. A kormány autóján két napig utaztunk, de azután az út járhatatlanná vált. A benszülöttek ingatag csónakján átkeltünk két örvénylő folyón s mérföldekre begyalogoltunk az őserdőkbe. Végül megtaláltuk az asszonyt. A padlón feküdt, anyja mellette guggolt. Az ütések nagyon erősek lehettek, mert belső vértést állapítottunk meg. Megértettük a beteggel, hogy kórházi kezelésre van szüksége. Ebbe azonnal beleegyezett. Egyébként a benszülöttek borzasztóan félnek az orvosoktól s előlük inkább az erdőkbe menekülnek. Az asszony részére rögtönzött hordágyat állítottunk össze s küzdelmes utazás után végre visszaértünk Maunba. Az Úr segítségével az asszony néhány hónap múlva egészségesen hagyhatta el intézetünket. Így győzi le az orvosi misszió az előítéleteket és gyűlölködést és megnyitja az utat az Evangélium számára.

1939. május 27.

MŰVÜNK KEZDETE NGAMIFÖLDÖN.

Kilencven évvel ezelőtt, Becsuanaföld első orvosa: Livingstone, fedezte és kutatta fel a Ngami-tavat és környékét. A Londoni Missziótársulat, mely Livingstonet kiküldte, fenntartotta az összeköttetést a becsuanok nagyobb és jelentékenyebb törzseivel. Livingstone tulajdonképeni tevékenységét azonban csak az általunk kiküldött orvos folytatta. Ez pedig Kanyeben 20 évvel ezelőtt indult meg.

Minden kezdet nehéz. Ez áll különösképpen a missziómunkára, egy idegen, alig feltárt földrészen, ismeretlen fajok között, kiknek nyelvét és szokásait csak megfigyelhetjük, de soha teljesen meg nem érthetjük. A területen, melyről cikkünk szól, 45.000—60.000 ember él. Közülük a saját tapasztalatukból csak 14.000-en ismerik a keresztény missziót vagy iskolát. Legtöbben írni-olvasni sem tudnak, tudatlanok, babonások, nehéz felfogásúak és csiszolatlanok. Az európaiaktól éppen azt tanulják el, ami ártalmukra van, tehát a rossz szokásokat. A benszülöttek kicsiny falvakban laknak nyájaik és szántóföldjeik közelében.

Bibliatanfolyamaink már kezdettől fogva sikeresek voltak. 1936-ban tartottuk Maun közelében első gyülekezetünket. Csak kevesen jöttünk össze, de azóta Isten áldása folytán művünk nagyon kiterjedt. Az első alkalommal a kunyhók árnyékában elegendő helyünk volt, de ma a nagy

misszióállomás és a kórház tágas térsége sem elegendő, hogy a látogatókat befogadja. Nem csodálatos ez? Valóban, ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy az Úr megáldja igyekezetünket és megerősíti a benszülöttek belénk helyezett bizalmát.

Isten segítségével így győzzük le a nehézségeket. Mi azonban nemcsak a látogatókért, hanem munkánk gyümölcséért is imádkozunk. Eddig csak egy keresztségünk volt s most készítjük elő a másodikat. Nemcsak az a fontos, hogy az orvosi misszió a benszülöttek testi fájdalmait gyógyítja, hanem az is fontos, hogy megmentjük őket. Keresztelendőink osztálya nem nagy, mert sokan visszariadnak a nehézségektől, melyek pogány rokonaik részéről érik őket. De mégis vannak hűséges és állhatatos lelkek, kik Isten drágaköveinek bizonyulnak. Megismerték Jézust és szeretik Őt.

1939. június 3.

A LUENÁK TÖRZSE KÖZÖTT.

Középfrika törzsei közül legutoljára a luenák között kezdtük meg munkánkat Angolában. Legtöbben a varázslás és babona rabjai. Nemrég az egyik faluban összejövetelt tartottunk. Oly nagy érdeklődéssel találkoztunk, hogy elhatároztuk egy iskola megnyitását. Egy tanítómiszsióáriust, névszerint Laurindót, küldtük oda. Nemsokára 35—50 tanulója volt, kik közül 16-an bibliórakat is kértek. Ezután lázjárvány ütött ki, melynek Laurindo atyafi is áldozatául esett. Családját visszaküldtük hazájukba. Az egész falu részt vett a család búcsúzásánál, mindenki még egy Istenveled-et akart nekik mondani. Végül a falu törzsfője, — nagy erős legény — törzse nevében beszédet akart mondani. Rettenetes arcjátékkal, taglejtésekkel és hangjátékkal akarta magát megértetni. Végül rájöttünk, hogy mit akart. „Uram, nekünk ilyen jó emberre van szükségünk, mint Laurindo volt, aki Jézusról beszél hozzánk.“ Többet nem tudott mondani, mert a zokogás fojtogatta és könnyek hullottak szeméből.

Semmi kétségünk aziránt, hogy a luenák törzs elfogadja Jézust Megváltójának, ha bizalmukat megnyerjük. Legjobb eszköz erre az orvosi misszió. Először testi bajaikra kell segítséget nyújtani s azután ők keresnek nálunk lelki inségükre enyhülést. Az az orvos, aki egyúttal evangélista is, vezetheti őket az Üdvözítőhöz, aki a négereknek is ezt üzeni: „Jöjjetek hozzám, kik fáradoztok és terhelve vagytok, — én megnyugosztalak titeket.“

1939. június 10.

„MESSZE“ — „KÉSŐ.“

A délafrikai terület különböző fővárosaiban vannak elismert jó kórházaink, melyek a modern orvostudomány követelményeinek mindenben megfelelnek. Ha azonban a távolabb fekvő falvakba utazunk, észlelhetjük, hogy a modern egészségügy csak kórházainkig terjed, a vidék lakossága teljesen magárahagyatottan él.

Nemrégén körutazást tettem a misszióterüle-

teken. Az egyik faluban rettenetes látványban volt részem. Nem tudtam hinni szemeimnek, mert amit láttam, emberhez annyira méltatlannak, hihetetlennek tetszett. A falu közepén a szemétdombon feküdt egy fiatal ember, egész teste gnyes, bűzös fekélyekkel telve, — ökölnagyságú lyukakból senyvedt vér csepegett, sebei nyitva tátongtak és a csontok is kilátszottak a húscsáfatok közül. A legyek és szúrós bögölyök egész serege zajgott körülötte s ezek is fokozták szegénynek fájdalmait, tehetetlen szörnyű nyomorát.

Láttam, hogy itt már nincs segítség. Kérdésemre, hogy a beteget miért nem hozták a mi legközelebbi kórházunkba, ezt a választ kaptam: „Hosszú és rossz az út, s nagyon veszélyes!” Ezer-szer is ismételtük magunkban, ezt a szomorú szót „messze...”

Egy benszülött a szomszéd faluba indult. Útján oroszlanok támadtak rá és rettenetesen összezaggatták. Féltoltan feküdt az úton. Törzsbeli társai megtalálták s elhozták hozzánk a kórházba. Az út három napig tartott. Közben vérmérgezés és üszkösödés állott be, — segítség már nem volt. Szemrehányva kérdeztük tőlük: „Miért nem jötetek előbb?” — „Hogyan jöhettünk volna, hiszen hosszú volt az út!” Elgondolhatjátok-e egy orvos s még hozzá misszióorvos érzelmeit, ki mindig „későn” érkezik, mert „hosszú” az út?

Láthatjátok, hogy kisebb intézetekben van hiány, melyeket a területen bizonyos távolságokban kellene elhelyeznünk, hogy az evangéliumi üzenet támpontjai legyenek.

1939. június 17.

A MISSZIÓNÁRIUS FELESÉGE ÍRJA:

Igazán kellemesen lepett meg, midőn megérkeztünk a misszióállomásra, mely néhány évig munkaterületünket fogja képezni. 350 mérföldnyi utat tettünk meg a sivatagon át s így a zöldelő fák annál jobban felüdítettek. Ezenkívül még egy folyó is kanyarog állomásunk körül, aminek még jobban örültünk.

De nemsokára mindenféle hiányok mutatkoztak. Mivel a vasútállomás oly rendkívül messze van, élelmezésünk komoly probléma, mely első sorban a háziasszonyt érinti, mert nekem kell gondoskodnom a család testi jólétéről. Nincsenek kertek, zöldségtermeléssel a benszülöttek nem foglalkoznak. Nincs más élelem, mint tök és bab. Útközben burgonyászsákunkat véletlenül elhagytuk s így meg kellett elégednünk azzal, ami kapható volt: tök, bab és rizs. Ezt változtattuk napnap után s ismét előlről kezdtük az ételsort. Mikor egyszer burgonyát szerezhettünk s rizs nem került tálalásra, kislányom megkérdezte: „Hol marad a rizs, anyuka?” A burgonya mázsája itt 40 pengőnél is többre kerül.

Az első negyedévben nem volt tűzhelyünk a konyhában s ezért a kórház konyháján kellett főznünk. Ez azt jelenti, hogy a főzőedényekkel naponta többször többszáz métert kellett gyalogolnunk ide-oda. Jelenleg egy szüléskonyhán főzünk, melyet a garázs mellett rendeztünk be.

Földje agyag, melyet naponta többször fel kell mosnunk, hogy a sivatagból ideszálló portengertől megtisztítsuk.

Sorsunkkal mégis elégedettek vagyunk. Ugyanis, van még rosszabb helyzet a mienknél is. A telep másik orvoscsaládja még rosszabb körülmények között él. Mikor mi ideérkeztünk, már készen állottak házaink, ha hiányosan is. De őket semmi sem várta készen. Még ma is a kórház egyik helységében laknak, mely betegkezelésre van szánva. Az intézet konyháját rendeztük be betegszobának. A fertőző betegek elkülönítésére szolgáló házacskák képezi a család ebédlőjét, konyháját, nappali és hálószobáját.

A gyermekiskolát egy éve az autógarázsban tartjuk. 25 gyermek rendszeres oktatásban részesül, tanulják a Szentírást és énekeinket. Szeretik az énekeket s ha útban vannak az iskolába, messziről hallhatjuk őket. Sok örömet ad a velük való foglalkozás.

1939. június 24.

VILÁGOSSÁGOT A VAKOKNAK.

„Ha rosszkodsz, odaadlak a fehér embernek!” Így fenyegette a fiatal benszülött anyja gyermekét, kit vizsgálatra hozott hozzánk. Féltéken tekintgetett felém a kis legény és lenyelte könnyeit, nehogy sírni lássam. Ilyen közeli érintkezésbe jutni a fehér emberrel s még hozzá orvossal, — ez részére büntetést jelentett, amit a szellemek mérhettek rá. Ilyen esetek adódnak nap-nap után. E gyermekhez hasonló előítélettel állnak velünk szemben a felnőttek is. Bár felkeresnek segélyért, a maguk és gyermekeik részére, de csak azért, mert sehol máshol nem találhatnak segítséget. Feladatunk az, hogy féltelműktől megszabadítsuk őket, megnyerjük bizalmukat s bálványimádatuktól mentesítsük őket.

Képzeltétek magatokat, — ami persze lehetetlen — egy néger helyzetébe. Akkor megértétek, hogy milyen érzelmeket táplál a fehér orvossal szemben. Régente borzalmas meséket terjesztettek a fehér orvosról, aki vasszőget ver a fekete ember fejébe és titkos varázslattal megöli a néger lelkét. Nem csoda, ha a természet eme félték és babonás gyermekei nem szívesen veszik igénybe segítségünket. Még ma is ilyen költött mesékkal akarnak ellenünk hangulatot kelteni. Még ma is vannak fanatikus benszülöttek, kik „vitatják” az európaiak gyógyszerének fölényét a benszülött kuruzslók, varázslók és csodatevők munkájával szemben.

Ezt az akadályt átkelésben már áthidaltuk. A benszülöttek tudják, hogy missziós kórházaink áldást jelentenek számukra s hogy orvosaink inkább segíthetnek rajtuk, mint a varázslás. Tapasztalták, hogy a rólunk költött rémregények csak ellenségeink képzeletének szüleményei csupán. Nyitva áll az út a lélekmentésre. Mi a fekete fejét nem szeggel lékeljük meg, hanem a szívét nyitjuk fel az örök Evangélium által.

Egy atya nemrég két vak lányát hozta el gyógyintézetünkbe, de kívülről még egy vak fia

is volt. Mind a három gyermeket megoperáltuk s ma már jól látnak. A gyógykezelés ideje alatt az anyjuk bibliaórákat kapott, az Úr megvilágosította az asszony értelmét, elfogadta Krisztust és az Evangéliumot. Ma hűségesen követi Megváltóját.

Isten kegyelme által az orvosi misszió állandóan terjed. Átment a tűzkeresztségen s úgy Angolában, mint egész Délafrikában annak bizonyult, amivé Isten rendelte: az üdvözetet jobbkézének.

GYERMEKISKOLA

1939. április 1.

A GUTAÜTÖTT MEGGYÓGYÍTÁSA. MÁTÉ ELHIVÁSA.

Szövegrész: Márk 2, 1—22.

Aranyszöveg: Márk 2, 2, 17.

Mai történetünk négy barátról szól, kik egy gutaütöttet vittek az Üdvözítőhöz. A gutaütött ember egyetlen tagját sem tudja mozgatni és segítség nélkül enni sem tud. Ez a szegény beteg is rá volt utalva arra, hogy mások gondoskodjanak róla. Milyen jó, hogy négy barátja volt neki. Jézus ismét Kapernaumban tartózkodott, a Genezáret tó mellett, Péter házában. Midőn a város lakói meghallották, hogy Jézus ismét közöttük van, oly sokan gyülekeztek oda, hogy még az uccán sem volt részükre elegendő hely.

A szegény gutaütött is hallott arról, hogy Jézus vendégeként a városban időzik. Az emberek beszéltek csodálatos tetteiről s ez a tehetetlen beteg is szerette volna látni a Megváltót. De így szólt magában: „Én olyan rossz ember vagyok, hogy a Megváltó érettem már semmit sem tehet.” Barátai így válaszoltak: „Másokat is meggyógyított már, kik éppen olyan bűnösök és tehetetlenek voltak, mint te; mi hisszük, hogy téged is meggyógyít.” Elhatározták, hogy a beteget hordágyra fektetik és az Üdvözítőhöz viszik.

Igy is tettek. De már messziről látták, hogy a ház előtt olyan tömeg szorong, mely lehetetlenné teszi az előrehaladást. A szükségben jó gondolatuk támadt; elhatározták, hogy a hely fölött, melyen Jézus állt, lebontják a tetőt s a hordágyat a beteggel együtt kötelekkel leeresztik Jézus lábai elé. Így is tettek. Jézus a zajra felfigyelt s íme padláson készített nyílásból egy hordágyas ember érkezett le eléje. — Jézus látta a szenvedő ember könyörgő szemét. A Szentírás így írja le ezt az eseményt: „Jézus azoknak hitét látván, mondá a gutaütöttnek: Fiam, megbocsátattak neked a te bűneid.” Jézus tudta, hogy a szegény beteg legnagyobb gondja az volt, hogy bűneitől szabaduljon. Jézus közelében ültek írástudók is, akik Jézus szavai felett elgondolkoztak: „Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül Isten?” Jézus olvasta gondolataikat s ezt kérdezte tőlük: „Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom-e a gutaütöttnek: Megbocsátattak

neked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: Mondom neked, kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat és eredj haza.” Az illető azonnal felkelt, felvette ágyát és a tiszteletteljesen utat nyitó tömeg között kiment a házból. Milyen felemelő óra! Mindazok, kik ezt látták, elálmélkodának és dicsőíték az Istent, mondván: „Sohasem láttunk ilyent!”

Krisztus ereje ma is ugyanilyen nagy. Megszabadíthat minden bűnünktől és minden betegségtől, ha olyan hittel fordulunk hozzá, mint a gutaütött.

1939. április 8.

GYÓGYÍTÁS A BETHESDA TAVÁNÁL

Szövegrész: János 5, 1—24.

Aranyszöveg: János 5, 24.

Vannak gyógyíthatatlan betegek. Vannak betegségek, melyek ellen nincs orvosság s az orvos sem tud egyebet tenni, mint a fájdalmat enyhíteni. Csak a halál szabadítja meg az ilyen betegeket. Midőn Jézus e földön járt, a gyógyíthatatlan betegeknek csak egy kívánságuk volt: eljutni a Bethesda tava melletti csarnokba.

Jeruzsálem azon kapuja közelében, hol a juhok árúsítása folyt, a házak között volt egy kifalazott tó, melyet oszlopcsarnok vett körül. Egész éven át ott feküdtek a betegek százai: vakok, bénák és aszkórosok sokasága. Miért feküdtek éppen itt? Arra vártak, hogy a tó megmozduljon. Időnkint ugyanis angyal szállott a tóba s annak vizét mozgásba hozta. Aki a víz mozdulása után elsőnek lépett a tóba, meggyógyult. Elképzelhetjük, hogy milyen nagy tolongás támadt abban a várvavárt pillanatban, midőn a láthatatlan kéz a vizet felzavarta s a hullámgyűrűk közeledtek a partok felé.

Jézus, midőn egyízben Jeruzsálemben tartózkodott, felkereste a Bethesda tavát, melynek csarnokaiban annyi nyomorúság és remény rejtőzött. Ott a sarokban látott egy fekvő, reményvesztett embert. Midőn Jézus értesült, hogy az illető már 38 éve beteg, kérde őt: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg nem ismerte Jézust s csak arra a csodára gondolt, melyet a vízbemerülés nyújthat és így

válaszolt: „Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én odaérek, más lép be előttem.“ Ekkor monda neki Jézus: „Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat és járj!“ E szavak hallatára a szegény elhagyott beteget új remény töltötte el és hitt az előtte álló egyszerű emberben. Felállt, — és egészséges lett. Felvette ágyát és örömmel telve hagyta el helyét, hol oly sokáig hiába várakozott jobbulásra.

Éppen szombatnap volt. Egész Jeruzsálemben senki sem hordott terhet ezen a napon. Így az ágyát hordozó gyógyult ember feltűnést keltett az uccákon. Többen megállították és megfenyegették, így: „Szombat van, nem szabad neked a nyoszolyádat hordanod.“ A gyógyult így felelt: „Aki meggyógyított engem, az mondá nekem: Vedd fel a nyoszolyádat és járj.“ Erre kérdezték: „Ki az az ember, aki mondá neked: Vedd fel a nyoszolyádat és járj?“ A gyógyult nem tudott felelni nekik, mert Jézus észrevétlenül eltűnt az embertömegből, még mielőtt az illető csodálkozásából felocsudhatott volna. Később azonban Jézus találkozott a meggyógyított beteggel a templomban és így szólt hozzá: „Íme meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!“ A zsidók azonban üldözték Jézust, mert szombatnapon jót cselekedett.

1939. április 15.

JÉZUS A SZOMBAT HELYES MEGSZENTELÉSÉRE TANÍT.

Szövegrész: Márk 2, 23— 3, 19.

Aranyszöveg: Márk 2, 27.

Jézus lejött a mennyből, hogy az Istent szerető embereket megtanítsa Isten parancsolatainak helyes megtartására. Ezt legjobban mindennapi életének jó példája által tette. Megmutatta, hogyan kell imádkoznunk, felebarátainkat szülőinket szeretnünk. Azt is megmutatta az embereknek, hogy hogyan kell a szombatot megszentelni. Sokan azt gondolták, hogy Istennek tesznek szívességet, ha szombaton komoly arccal járnak-kelnek s csak bizonyos számú lépést tesznek, nem gyujtanak mécesest, semmit kézben nem hordanak stb. Lassankint száznál is több rendeletet állítottak össze a farizeusok, hogy szombaton mit szabad és mit nem szabad tenni. Aki minden rendeletet betartott, annak a nyugalomnap nem okozott örömet, hanem terhet s alig várta a szombat végét, hogy szabadon mozoghasson.

A farizeusok az összes nyugalomnap előírásokat betartották és szigorúan ügyeltek arra, hogy Jeruzsálemben és az egész országban mindenki úgy ünnepeljen, mint ők. Még Jézusra is felügyeltek. Egy szombatnapon a zsinagógából tanítványjaival együtt hazafelé haladt a gabonaföldeken át. Tanítványai éhesek voltak; menetközben kalászsokat szaggattak, kezükkel kidörzsölték a magvakat és ették azokat. A farizeusok ezt látva így szólottak: „Íme, miért művelik azt szombatnapon, amit nem szabad?“ Jézus azt válaszolta, hogy az éhes ember szombaton is ehet. Midőn Dávid menekülése közben megéhezett, bement a templomba és a szíkenye-

reket ette, melyeket a főpapon kívül senkinek sem volt szabad megérinteni. Jézus így folytatta: „A szombat az emberért lett és nem az ember a szombatért.“ Ezzel azt tanította, hogy szombatnapon mindaz szabad, ami ezt a napot szépíti és Istent dicsőíti. Ha valaki arra kényszerül, hogy szombaton éhezzen s ha nem szabad kísértálnia a szép természetbe, akkor türelmetlenül fogja várni a nyugalomnap végét. Minden szombatnap legyen egy valóságos családi- és gyülekezeti ünnepnap.

Egy szombaton Jézus a zsinagógában meglátott egy benuktazó embert. A farizeusok leleskedtek rá, hogy vajjon meggyógyítja-e azt, mert vádolni akarták Őt. Ekkor Jézus így szólt a benuktazó emberhez: „Állj elő a középre!“ Azután körülnézett és látta ellenségeinek feszült várakozását, kik kíváncsiak voltak arra, hogy Ő mit fog cselekedni. Erre ezt a kérdést intézte hozzájuk: „Szabad-e szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni vagy kioltani? De azok hallgattak. Ő pedig nézván őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt, monda az embernek: „Nyújtsd ki a kezedet.“ Az illető válaszolhatott volna: „Nem tudom, eddig sem tudtam kinyújtani.“ De ebben a pillanatban hitt, kinyújtotta karját és meggyógyult.

1939. április 22.

A HEGYI BESZÉD.

Szövegrész: Máté 5, 1—16.

Aranyszöveg: Máté 5, 14.

Ma Jézusnak hegyi beszédével fogunk foglalkozni. Ezt a prédikációját a Genezáret tó környékén tartotta. Már napok óta követte őt nagy embertömeg, ő pedig vigasztalta és gyógyította őket, ahol csak tehetette. Jézus látta, hogy az őt körülvevő tömeget és saját tanítványait is az élet sok kérdése felől kell felvilágosítania, mert ezen ismeretek hiányában szűkölködtek. Tehát prédikációjával sokat akart mondani nekik. Elhelyezkedett arra a helyre, honnan mindenki jól láthatta, hallhatta és megérthette őt. „Tanítványai hozzámenének“ mondja a Biblia, midőn a szabad ég alatt prédikációját megkezdte.

A hegyi beszédnek első részét az a néhány mondat képezi, melynek mindegyike így kezdődik: „Boldogok“... Az első így hangzik: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.“ A mennybe, Isten országába csak azok jutnak be, kik nem dicsekszenek okosságukkal és bölcsességükkel, hanem akik szegénységük tudatában Istentől kérnek több ismeretet és bölcsességet. Mindentudó és mindentbíró emberekkel az Üdvözítő nem tud mit kezdeni. Legyünk „lelki szegények“ tehát szerények és vágyakozók.

Miután Jézus ezt hallgatóinak megmagyarázta, így folytatta: „Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.“ Isten sokszor szenvedést hoz az emberekre, hogy nevelje őket. Az emberek pedig jobban szeretnek kényük-kedvükre élni, mint szenvedni; de Jézus mégis mindazokat boldogoknak nevezi, kik szenvedéseiket Isten rendelésének tekintik, türelemmel elviselik s Isten szán-

dékát felismerik. Mint Jézus mondja: „ők megvigasztaltatnak.“

„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.“ Milyen ritka az igazán szelíd, jószívű ember. Isten ereje szükséges ahhoz, hogy az élet minden helyzetében szelídek legyünk; ember ezt saját erejéből nem teheti. Ezt a gyermekek is érzik. Egészen akaratlanul mindig visszaesnek, rosszkodnak. Csak egyedül az Üdvözítő ereje segíthet. Akik Krisztus ereje által élnek, „azok örökségül bírják a földet“ — az új földet.

„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert megelégtettek.“ Isten jelleme: az igazság. Az az ember, aki „éhezi és szomjúhozza az igazságot“, aki törekszik, hogy őszinte és igaz legyen, még a játékban is, annak az ítéletben is igazságot szolgáltat Isten, mert „megelégtetik“ éhsége és szomjúsága lecsillapíttatik.

„Boldogok az irgalmasok; mert irgalmasságot nyernek.“ Minden ember követett el bűnt, tehát isteni vagy emberi irgalomra szorul. Ha egymás felett ítélkezünk, legyünk irgalmasok. Csak az irgalmas számíthat irgalmasságra.

„Boldogok a tisztaszívűek: mert ők az Istent meglátják. A keresztény legfőbb vágya: „Istent meglátni.“ Istent csak az a gyermek fogja meglátni, akinek szívében egyedül Jézus él.

„Boldogok a békességre igyekezők; mert Isten fiainak mondatnak.“ Jézus különösen szereti azokat, kik nem veszekszenek, hanem mindig békességre törekszenek. Áll ez a gyermekekre is. Sátán, a nagy felbújtó, ki minden embert veszekedésre és viszálykodásra uszít. Jézus azért jött, hogy békességet plántáljon és legyünk segítségére ebben. Ha ezt legjobb tehetségünk szerint tesszük, akkor Isten gyermekeinek neveztetünk.

Azután boldogoknak mondja az Úr azokat, kik „háborúságot szenvednek az igazságért.“ Általában az emberek nem szívesen viselik el az üldöztetést és szidalmazást; de ha egy gyermek az Üdvözítőért elszenvedi a bántalmazást, akkor, az Üdvözítő ígérete szerint: „a mennyben jutalmat nyer.“

Ha a burgonya vagy más étel sótan, akkor nem ízlik nekünk. A só teszi az ételt eltarthatóvá is. Jézus szavai szerint legyünk mi a földnek sója. Segítsünk az embereknek, hogy jobbak legyenek. Jézus még azt is mondotta: „Ti vagytok a világ világossága.“ Még kicsiny gyermekek is világíthatnak, sőt környezetükön túl is és elvihetik az emberekhez az üdvösség és béke üzenetét.

1939. április 29.

JÉZUS A TÖRVÉNYRŐL TANÍT.

Szövegrész: Máté 5, 17—26 33—48.

Aranyszöveg: Máté 5, 44.

Ma folytatjuk Jézus hegyi beszédének további részét. Miután Jézus azt mondotta a sokaságnak: „Ti vagytok a világ világossága“, azt is megmagyarázta nekik, hogy hogyan lehetnek a világosság hordozóivá: ugyanis úgy, hogy mindig a jót és az igazat kell cselekedniök. Akkor felismerné az egész világ, hogy ők Krisztus követői. Azután a Tízparancsolatról beszélt, melyet Ő és az Atya év-

századokkal azelőtt a Sinai-hegyről Izrael népének kihirdetett. „Ne gondoljátok — mondotta — hogy jöttem a törvénynek és prófétáknak eltörlésére; nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom nektek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz.“ A zsidók jól ismerték a törvényt; de inkább csak betűszerinti teljesítését tartották fontosnak, nem vették figyelembe azt, amit Jézus a törvény által tulajdonképpen mondani akart. Jézus néhány parancsolatot elmagyarázott nekik, hogy megmutassa, miként kell azokat megtartani.

A Tízparancs egyike így hangzik: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.“ Ehhez a parancshoz Jézus bizonyára hozzáfűzte: A jó Isten nem örül annak, ha ezt a parancsot csak a betűszerinti értelemben teljesítjük és minden munkától tartózkodunk szombaton, hanem legyen szívünk örömteli és hálás. Nem az a fontos Isten előtt, hogy szombaton mit nem csinálunk, hanem hogy a munka helyett mit teszünk?

Egy másik parancs így szól: „Ne ölj.“ Jézus erről is magyarázott az embereknek. Voltak Palesztinában az erdőségekben és a hegyek között rablók, kik az utazókat megtámadták és a gyilkosságtól nem riadtak vissza. Jézus hallgatósága azt gondolta, hogy csakis ezek az emberek hágnak át Isten parancsolatait. Arról tanácskoztak, hogy ezeket a rablókat összefogdossák és megölik. De egyidejűleg maguk is gyűlölettel viseltettek mindenki iránt, ki nem volt hozzájuk hasonlóan jámbor. Ezért mondotta Jézus: „Aki haragszik az ő atyjáira ok nélkül s boldognak nevezi, törvénszegést követ el. Isten az ilyen embert gyilkosnak tekinti. Így folytatta: „Ha az Isten házába indulsz imádkozni s eszedbe jut, hogy atyádfiának panasza van ellened, előbb békélj meg a te atyádfiával és azután eljövén vidd fel a te ajándékodat. Jézus nem akarja, hogy bárki iránt, akár szüleink, testvéreink, játszótársaink vagy iskolatársaink legyenek is, haragosan, csúnyán viselkedjünk; magunk is tapasztalhatjuk, hogy mindenkit megszorít, ha egy gyermek ilyen rossz.

Igen könnyű dolog azok iránt barátságosnak lenni, akik bennünket szeretnek s mindig valami jót hoznak nekünk. Jézus azonban arra tanított, hogy azokat is szeressük, kik bennünket nem szeretnek, sőt gyűlölnek, vagy akik nekünk sem tetszenek. Ez nem könnyű. Érzéseink arra indítanak, hogy gyűlöljük azokat, akik bennünket megbántottak. De ha imában kérjük az Urat, megajándékoz olyan erővel, hogy még ellenségeinkhez is barátságosak tudunk lenni.

1939. május 6.

JÉZUS IMÁDKOZNI TANÍT.

Aranyszöveg: Máté 6, 9—13.

Szövegrész: Máté 6, 1—15; Luk. 11, 1—8.

A gyermek minden bajával-gondjával a szü-

leihez fordul. A szülők mindenben tanácsot és segítyt nyújtanak. Ha a gyermek önmagának fájdalmat okozott vagy fél valamitől, mindjárt szüleihez szalad s milyen boldogan sugárzik arca, ha édesanyja megvigasztalta. Ha a gyermek éhes, az anyjától kér kenyeret s ha megkapta, megköszöni szépen.

Tudjátok-e, hogy az ima nagyon hasonlít a gyermeknek szüleiével szemben tanúsított viselkedéséhez? Isten a mi mennyei Atyánk s ha imádkozunk, akkor Hozzá szólunk. Isten örvend annak, ha mindennap hozzá járulunk, ha elmondjuk neki bajainkat és kérjük segítségét. A jó Isten örvend, ha ti este lefekvés előtt letérdeltek s Őt kéritek, hogy az alvás ideje alatt megőrizzen. Ha pedig reggel vidáman és egészségesen felébredtek, adjatok hálát Istennek, jóságáért.

Már említettük a „Hegyi beszédet“, melyben az embereket a „Miatyánk“ kezdetű imádságra is tanította. „Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba s a Te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.“

Milyen szavakkal kezdődik a Miatyánk? Egszerűen: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben.“ Jézus megtanított arra, hogy az Ő atyját Miatyánknak nevezzük. Jézus szeretné, ha mi is a nagy mennyei családkhoz tartoznánk. Mi is ugyanolyan szabadon járulhatunk az Atyához, mint a Megváltó.

„Jöjjön el a Te országod“ így kell imádkoznunk. Nemsokára Jézus a szent angyalsereg kíséretében eljön a földre s vele együtt bemehetünk az Ő országába. Mondjuk mindig újra és újra az Ődvözítőnek: „Uram, jövel hamar, várunk Téged!“

A következő kérdés így hangzik: „Legyen meg a Te akaratod.“ Mit jelent ez a „Te akaratod?“ Isten akarat a Tízparancsolat, azaz Isten törvénye. Ezzel a kéréssel Jézus bennünket ezekre a parancsolatokra akar emlékeztetni. Miként az angyalok a mennyben szívesen cselekszik Isten akaratát, úgy tegyenek az emberek is: ismerjék el a földön is Isten akaratát és teljesítsék azt örömmel.

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.“ Imádkozunk mindazért, amire naponta szükségünk van. Mindaz, amivel bírunk, Istentől ered és ne csupán kérjük Tőle mindennapi szükségleteinket, hanem köszönjük is meg.

Azután imádkozunk így: „Bocsásd meg a mi vétkeinket.“ Minden imánkba foglaljuk bele, hogy kérjük vétkeink bocsánatát. Ezzel azt is kérjük, hogy az Ődvözítő adjon nekünk tiszta szívet. De amiként Isten is hajlandó megbocsátani, legyünk mi is készek az ellenünk vétőknek megbocsátani. Az ima által kell olyan erőt nyernünk, hogy mindennap képesek legyünk mindarra „nem“-mel felelni, ami által bennünket Sátán rosszra akar csábítani. Ez a minta-ima Isten dicsőítésével zárul.

1939. május 13.

ISTEN GONDVISELÉSE.

Szövegrész: Máté 6, 19—34.

Aranyszöveg: Máté 6, 33.

Minden ember vágyik boldogságra. Mindannyian szeretnétek, hogyha felnőtök, szép házatok, saját autótok és sok pénzetek lenne s jól ruházódhatnátok. Igen sok ember csak arra törekszik, hogy ezt a célt elérje. De megtörténik, hogy mikor elérték a kívánt vagyont, hamarosan el is veszítik.

A Hegyi Beszédben Jézus így tanított: „Ne gyűjtsetek kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti és ahol a tolvajok kiássák és ellopják: hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly nem emészti és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.“ A mennyben gyűjtsünk kincseket, mondja a Megváltó. Mit jelentsen ez? Az emberek fordítsák vagyonukat arra, hogy a szegényeket segítsék és Isten országát építsék. Jézus minden jó cselekedetet lát. Az a kincs, amit ily módon a mennyben gyűjtünk magunknak, sosem avul meg, oda tolvajok sem juthatnak, hogy kincsünket ellopják.

Vannak emberek, akik erre így válaszolnak: Ha odaadjuk vagyonunkat a szegényeknek, végül magunk leszünk koldusokká. Akkor mi fogunk éhezni. Ki fog akkor nekünk enni adni? Jézus így felel: „Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak és nem fonnak, de mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ne aggodalmaskodjatok tehát és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházódjunk? Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van.“ Szébben nem is szemléltethette volna Jézus a mennyei Atya gondviselését. Az a szegény ember, aki igazán hisz Istenben, végtelenül boldogabb, mint az a gazdag, akinek minden gondolata: vagyonának gyarapítása. Akinek kincse a mennyben van, az érzi, hogy Istentől függ, aki gondoskodik róla, mint az égi madarokról. Mert az, amivel egykor fenn a mennyben bírni fogunk, sokkal fontosabb, mint a gazdagság. Ezért Jézus így fejezi be szavait: „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.“

1939. május 20.

TEREMJÜNK JÓ GYÜMÖLCSÖKET!

Szövegrész: Máté 7, 7—29.

Aranyszöveg: Máté 7, 12.

Jézus még mindig a hegyoldalon ült, nagy sokaság vette körül, kik buzgón hallgatták. Még gyermekek is voltak jelen és Jézus úgy tanított, hogy még a gyermekek is megérthették. Mikor

Jézus az emberekkel beszélt, nagyon jól tudta, hogy mi van a szívükben és segíteni akart rajtuk, hogy Isten igazi gyermekei lehessenek. Az embereknek meg kell látniok rajtunk, hogy keresztények vagyunk, mert Jézus mondotta: „Gyümölcsöitekről ismerjenek meg titeket.“ Így van ez kint a természetben is: „Jó fa jó gyümölcsöt terem: romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem.“ Ezzel Jézus azt akarta mondani, hogy az ember a gyümölcsfához hasonló, mely vagy jó vagy rossz gyümölcsöt terem. Ha egy fiúra vagy lányra nézünk, még nem tudjuk, hogy jó-e vagy rossz? Lehet szép ruhája, jó modora, de nem ez a fontos. Inkább azt kell megfigyelnünk, hogy mit mondanak és mit cselekszenek; ezek a jó vagy rossz gyümölcsök. Ha cselekedeteiket látjuk, akkor tudjuk, hogy melyik fához hasonlítanak.

A romlott fát kivágják és tűzre vetik. A jó fához hasonló emberek pedig egykor bemehetnek Isten országába.

Jézus azután elmondta két ember történetét, kik maguknak házat építettek. Az egyik bölcs volt, a másik balga. Aki a házat magas sziklára építette, azt nevezte Jézus bölcsnek, míg azt, aki a házat a tenger puha fővényére alapozta, balgának. Nemsokára nagy vihar tört ki. A sziklára épült házat a vizek nem is érintették, — szilárdan állott. Mi lett azonban a fővényre épült házzal? Az eső és a hullámok szétrombolták. (Máté 7, 26. 27.) Jézus ezzel azt tanította, hogy az engedelmeseket Isten úgy megőrzi, mint a sziklára épült házat, az engedetlenek azonban megsemmisülnek. Sátán nem árthat nekünk, ha Jézust állandóan kérjük, hogy legyen segítségünkre és erősítsen meg.

Jézus beszélt két kapuról is. Az egyik a szoros, a másik a széles. A tágas út és a széles kapu a világba vezet s ezen sokan tolonganak. Ez az út a halál útja. Könnyen, kényelmesen haladhatunk rajta. De ezen az úton nem veszik komolyan Isten parancsolatait. — A keskeny úton, a szoros kapun át kevesen vándorolnak. Az út meredeken felfelé vezet; de a mennybe, hova mindazok bejutnak, kik állhatatosan kitarítottak.

1939. május 27.

JÉZUS SEGÍT AZ ÖZVEGYEN ÉS A KATONÁN.

Szövegrész: Luk. 7, 1—17.

Aranyszöveg: Ján. 16, 20.

Midőn Jézus hegybeszédét befejezte, hallgatósága hazafelé távozott. Jézus Kapernaumba ment, hol már előzőleg a gutaütöttet meggyógyította. Kapernaumban élt egy római százados, kinek szolgálója súlyos betegen feküdt. A százados hallott Jézusról, de nem volt bátorsága, hogy egyenesen hozzá forduljon, hanem embereket küldött, kik kérték Jézust, hogy menjen el hozzá a szolgát meggyógyítani. A küldöncök kérésükhöz még hozzáfűzték: „Méltó, hogy megtedd neki, mert szereti a mi nemzetünket és a zsinagógát is ő építette nekünk.“ Jézus mindig örvend, ha emberek felől jót hall, ezért azonnal elindult a százados házához. De még útközben volt, midőn a százados Jézus elé küldte barátait ezzel az üzenettel: „Uram,

ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szóval mondd és meggyógyul az én szolgám.“ Jézus ezt hallván, nagyon elcsodálkozott s így szólt: „Mondom nektek, ilyen hitet Izráelben sem találtam!“ Ez a százados nem volt zsidó, hanem pogány, bár ismerte a jó Istent. Jézus örült a százados hitének s teljesítette kérését, mert midőn a küldöttek a százados házába visszatértek, látták, hogy szolgálója meggyógyult.

Jézus nemsokára Nain városka közelébe érkezett. Tanítványai és nagy néptömeg követte őt. Midőn közeledtek a város kapujához, gyászmenetet láttak, a nyitott koporsóban egy fiatal ember feküdt. Özvegy anyjának egyetlen fia, eltartója. Az özvegyet a városban igen tisztelték s gyászában osztoztak. Midőn az Úr a síró, gondoktól sujtotott özvegyet meglátta, fájdalma meghatotta s így szólt hozzá: „Ne sírj!“ Azután a koporsóhoz lépett, s még mielőtt a halottat kísérő tömeg felfigyelhetett volna, Jézus így szólt a halotthoz: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!“ Jézus hatalmat kapott Istentől, hogy halott embereket életre keltsen. Az ifjú felébredt és felült. Jézus kézenfogta és átadta anyjának, aki karjaiba vette fiát és megcsókolta. Az anyának úgy tűnt fel a dolog, mintha szeretett egyetlen fia egy hosszú útról tért volna vissza. A néptömeg pedig csodálkozott a történet felett. Dicsőítették Istent és mondták: „Nagy próféta támadt mi köztünk!“ A feltámasztott ifjú története az egész országban elterjedt s akik Istent szerették, dicsőítették Őt mindezekért.

1939. június 3.

KERESZTELTŐ JÁNOS FOGSÁGBAN.

Szövegrész: Máté 11, 2—11 és 14, 1—12.

Aranyszöveg: Jel. 2, 10.

Nemrégem tanultunk Keresztelő Jánosról, még biztosan emlékeztek rá. Már gyermekkorától kezdve szülei prófétának nevelték. Mikor felnőtt, körüljárt a pusztában mindenfelé és prédikált az őt felkereső embereknek. Akik megtértek, azokat a Jordánban megkeresztelte. János mindig a Mesiás útkészítőjének vallotta magát.

János prédikálása idejében Heródes volt a király. Heródes sokszor hallgatta a bűnbánatra intő prédikációkat, melyek mélyen meghatották. Több jó tanítást el is fogadott. De felesége Heródiás, gonosz asszony volt. Kinevette és kigúnyolta őt, ha komoly dolgokról beszélt. Heródes később felesége kedvéért szakított jó tanácsadójával és végül Jánost börtönbe vettette.

János többé nem prédikálhatott; hosszú időt töltött sötét fogságban. Néha-néha meglátogatták barátai, kik elbeszéltek neki az eseményeket. Börtönében János majdnem kétségbeesett; Sátán megkísértette azzal, hogy Isten már megfeledkezett róla. János mégis győzött a kísértő felett és Isten angyalai megvigasztalták. Börtönében egy vigasztalása volt: hogy nem büntett miatt került oda, hanem, mert hitt Jézusban és Heródes előtt feltárta bűnös életét. Mióta Jánost fogságba vetette, Heródes többé nem tudott az életnek örülni, mert bol-

dogok csak azok az emberek lehetnek, kik Istennek engedelmeskednek és lelkiismeretük tiszta.

János börtönében sokat gondolt arra, midőn Jézust megkeresztelte s hallotta a mennyei hangot: „Ez az én szerelmes Fiam“. Visszaemlékezett arra, midőn a Jordán partján az ott elhaladó Jézusra mutatva mondotta: „Íme, az Isten Bíránya, ki elveszi a világ bűneit“. Fogsága alatt sok ellentmondást hallott Jézus személyéről s ezért barátai által megkérdezte: „Te vagy-e, aki eljövendő, vagy mást várunk?“ Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy elhivatását igazolja, hanem rámutatott mindarra, amit cselekedett. „Elmenvén, mondjátok meg Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak... s a szegényeknek az evangélium prédikál-tatik. És boldog, valaki énbennem meg nem botránkozik.“ Ezt kellett Jánosnak elmondaniok. Aki ilyen csodákat tesz, az az Isten Fia. János jól megértette az Údvözítő válaszát. Hűségesen kitarított mindhalálig s elnyeri majd Isten országában Jézus kezéből az örök élet koronáját.

1939. június 10.

A MAGVETŐRŐL SZÓLÓ PÉLDÁZAT.

Szövegrész: Máté 13, 1—23.

Aranyszöveg: Zsolt. 119, 11.

Láttatok-e már gazdát, aki ősszel vagy tavasz-szal földjét bevetette? Már csak képeken látható az ilyen magvetés, mert a földeken leginkább gépekkel vetnek. — Jézus felhasználta a magvető embert, hogy hallgatóságának mélyértelmű és fontos tanítást adjon. (Olvasd: Máté 13, 3—8.) Tanítványai félbeszakították s azt kérdezték tőle: „Miért szólasz nekik példázatokban? Jézus egyszerűen válaszolt: „Mert nektek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, de nekik nem adatott meg. De ti örüljétek, hogy velem lehettek, mert igazak és próféták kívánták volna látni, amit ti láthattok és hallani amit ti hallotok, de nem láthatták sem nem hallhatták.“

Azután ismét a tömeghez fordult és így folytatta:

„Halljátok meg tehát a magvetőről szóló példázat értelmét. Akik hallják az Isten országáról szóló ígét és azt meg nem értik, azokhoz eljön a gonosz és az útfélen csipegető madárhoz hasonlóan kiragadja szívéből azt, ami oda vettetett; ez az, midőn a mag az útfélre esett. A köves talajjal olyan hallgatót példáz, aki a hallott ígét azonnal szívesen megragadja, de mivel ereje nincsen, hanem a pillanatnak él s ha üldözés vagy nyomorúság áll be az ige miatt, azonnal meghátrál. — A tövisek közé esett mag azt az embercsoportot jelképezi, kikben az ígét e világnak gondjai, csalásai és élvezetei elfojtják s gyümölcsstelenek maradnak. — Ami pedig jó földbe vettetett, olyan embereket jelent, kik Isten ígését hallják és megértik és gyümölcsöt teremnek.“

1939. június 17.

PÉLDÁZAT A KONKOLYRÓL.

Szövegrész: Máté 13, 24—30 és 36—43.

Aranyszöveg: Máté 13, 38.

Ebben a példázatban két magvetővel találkozunk. Az egyik Jézus, a másik Sátán. Erről a két magvetőről Jézus ezeket mondotta: Hasonlatos a mennyek országa az emberhez, aki az ő földjébe jó magot vetett. De mialatt az emberek aludtak, eljött az ellenség és konkolyt vetett a búza közé és eltávozott. Mikor a vetés felnevekedett és gyümölcsöt termett, meglátszák a konkoly is. A gazda szolgálai előállván, mondták neki: „Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a földedbe? honnan van azért benne a konkoly?“ Ő pedig monda nekik: „Valamely ellenség cselekedte azt.“ A szolgák pedig mondanak neki: „Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszaggassuk azokat?“ Ő pedig monda: „Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt és kössétek kékébe, hogy megégettessék; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe.“

Miután a tömeg elvonult, a tanítványok léptek az Údvözítőhöz és megkérdezték: „Mit akartál a konkolyról szóló példázattal mondani?“ Magyarázd meg nekünk!“ Jézus azután így magyarázta meg ezt a példázatot: Aki a jó magot vetette, az Jézus, aki azt szeretné, hogy mindenütt jó emberek éljenek, kiket a jó mag ábrázol. Sátán, a gonosz ellenség, ki az Údvözítő ellen dolgozik és a gonosz magvakat az emberi szívekbe veti. Ez a konkolyhíntés. A jó és rossz emberek egészen az aratásig együtt élnek, az idők végéig, midőn Jézus, a nagy Arató eljön. Jézus azt tanítja, hogy a jó és rossz emberek egészen az aratásig együtt maradnak, nem lesznek szétválasztva. Jézus egyik imájában ezt mondotta: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem őrizd meg őket a gonosztól.“

De egyszer eljön az aratás, a világ vége. Akkor az aratók, az angyalok, munkához látnak. Elválasztják egymástól a búzát és a konkolyt. Jézus mondja, hogy mi fog történni a konkolylyal: „Az embernek Fia elküldi angyalait és összegyűjtik országából mind a gonosztevőket és bevetik őket a tüzes kemencébe.“ A jó emberek megszabadulnak; az angyalok a Megváltóhoz viszik őket.

1939. június 24.

A negyedévben tanult összes aranzsövegek és leckék ismétlése.

A kövek beszélnek!

Skandináviában a régi idők emlékeit őrző köveket „Runa” köveknek, azaz beszélő köveknek nevezik. A nép fantáziája megtalálta a leg-tökéletesebb meghatározást. Ezek a kövek tényleg beszélnek. Nem csak annyiban, amennyi reájuk vésvé megmaradt, hanem az észak európai népek akkori primitív kultúrájáról is hű képet adnak.

Míg Thébe, Tyrus, Babel és Athén népe a művelődés magas fokán állott, addig Közép- és Észak európa gyéren elszórt lakói nem is álmodhattak a kultúráról. Az ő képzeletüket a mindennapi táplálék megszerzésén kívül nem igen izgatta más. Kezdetleges kép- és ékírásuk már az előhaladás vágyának óriási jele volt. Megkezdték az első lépést a maradandó alkotások felé. A keleti népek vezetésével és oktatása nyomán haladhattunk csak tovább. Ők voltak mestereink, kiknek mindent köszönhetünk. A primitív európai őskorban a déli és keleti népek kultúrája már csodálatos virágzásban volt, sőt már hanyatlásának csiréit is magában hordta.

A rhodosi kolosszus, két lábával a kikötő két mólóján álló Napisten-szobor száz lábat jóval meghaladó magasságával fenn hirdette az emberi büszkeséget, az alkotni tudás gögjét, a bukás legjobb előjelét. A szobor alatt, lábai között közlekedtek a kikötőbe érkező és távozó hajók, méltán bámulatot keltve minden szemlélőben. Egyiptom piramisai már évszázadok óta állottak a homoksivatag ádáz támadásait s állják ma is ezredek után és engedik, hogy a silányított kultúrával bíró mai nemzedék csodálattal tekintsen föl rájuk. De szimbolikusan érdekes, hogy ezek az ősi remek csak síroknak épültek: a királyok és kultúra sírjai lettek. Semiramis függőkertjeinek csodás világa, pálmaligetes palotatetőivel, a jeruzsálemi pompás templom arany kupolájával, s az athéni akropolisz stb. mind-mind elérhetetlennek látszó magas kultúrát képviseltek észak fiainak köeszközeivel szemben.

Ugyanakkor Palesztinában és Káldeában bőrökre festett betűkkel és pergamentekre rótt sorokkal, látnokok, próféták csodálatos dolgokat írtak. Eljövendő Messiásról, szabadságról, ítéletről, végről, nagy sorsváltozásról. Préd. 9, 13: Látám, hogy nem a gyorsaké a futás, nem az erőseké a viadal, nem a bölcséké a kenyér, nem az okosoké a gazdagság, nem a tudósoké a kedvesség, hanem idő szerint és történetből lesznek

mindezek.” S tényleg, hogy mennyire megváltozott a helyzet! A kultúráltak primitívekké lettek s az egykor oly primitívek viszik a kultúra zászlaját tovább. Állítsuk csak egymás mellé a közép- és észak európai művelt népeket és a kezdetlegesség fokára visszasüllyedt Balkán, Kisázsia, Mezopotámia, Egyiptom népeit. A művelt európai expedíciókat küld oda, hogy felássák a régi kultúrát jelző romhalmazokat és történelmet csinál a beszélő kövek nyomán. Misszionáriust küld oda, ki nagy nehézségek árán tudja csak üzenetét közölni, mely valamikor egyszer ott fakadt, de most primitív vallási fölfogásuk rabságában bizalmatlanok vele szemben az ősi kultúra és hitigazságok egykori hazájának jelenlegi lakosai.

„A végső időben naggyá lesz a tudás” — mondja Dániel. Kétségkívül az utolsó időben élünk. Szükséges is, hogy a tudás naggyá legyen, mert még rengeteg emberterület áll megmunkálatlanul, kultúráról és evangéliumtól érintetlenül. Az evangélium csak oda juthat el, ahova a kultúra is elkísérheti. Dániel szerint a kultúra az írások kutatásával jár együtt. Misszionáriusaink, kik több, mint 700 nyelven hirdetik az evangéliumot, „Isten országának ezt az üzenetét”, — ugyanakkor a művelődés áldásait is viszik. Leprástelepeink, kórházaink, kezelőhelyiségeink, bibliai keresztény szellemű nevelőiskoláink nem azt a szegényteljes kultúrát viszik, amely a nyomor kenyerét adja sok ember kezébe, hanem azt, ami a világot boldoggá teszi. A mi missziómunkánk nem a gyarmatosító törekvések politikai előharca, mely a talajt puhítja. Politikamentesen küzd a társadalmi és vallási babonák és betegségek, a tudatlanság és a bűn ellen. Ez a munka folyik idehaza is és a távoli földrészekeken is.

S mikor beszél a Szentírás és megszólalnak a kövek, e két beszéd csodás összhangja felüdíti a hallgató szívét. Az ember érzi, hogy az egy vérből teremtett emberiség közös felelősséggel tartozik egymásért.

Bajor László

Lapzártakor értesülünk, hogy az Ijúsági Kirándulás JÚLIUS HÓ 2—12-ig TART.

ADVENTHIRNŐK

a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye

Szerkesztő: Veszelszky Gyula

Kiadásért felelős: Jenik Gyula

EGY-ES SZÁM ÁRA 20 FILLÉR

Gyarmati és Bósz nyomda, Budapest — A nyomdóért felelős: Bósz Ferenc